

PROA DE PALAMOS

N.º 101 - Noviembre - Diciembre 1974

Depósito Legal: GE-176 - 1965

EPAGES

Servei d'Arxiu Municipal de Palamós

Galerías de Arte **TRAMONTAN**

Desea a sus clientes,
amigos y lectores de Proa
unas
Felices Navidades
y
próspero Año Nuevo

Palamós, 1974 - 1975

PORTADA: NADAL

Dibuix a ploma d'Enric Pagès

Des de l'acabament de la guerra gran —aviat farà trenta anys— mai no ens havíem hagut d'encaixar amb un futur immediat tan carregat de mals averanys com el que se'n presenta en aquest llindar de 1975. Una situació que pot fer esclatar una guerra qualsevol moment, la manca d'aliments per a més milions d'éssers humans i una implacable crisi econòmica mundial, serien els termes d'un resum incomplet de les causes del malestar que plana sobre tot el món.

Davant d'unes perspectives tan fosques, els nostres desitjos es fan instinctivament, més vehements que mai quan diem als nostres amics i a tothom: Que tingueu pau i benestar aquest Nadal i els anys que vénen.

PROA DE PALAMÓS

PROA DE PALAMÓS

REVISTA MENSUAL - *Órgano de la Casa Municipal «Villa de Palamós»*

Director: LUIS BOFILL SERRA - Redacción y Administración: Ave María, 3

Dep. Legal: GE-176-1965 - Imp. Grassot- Londres, 16 - Palamós - Precio del ejemplar: 15 Ptas. - N.º 101 - Noviembre-Diciembre 1974

El meu present

*Els tres reis quan vénen
a adorar l'Infant
prou que ho saps, amic,
quins presents li fan.
Ells no porten pas
coeses ordinàries.
No porten torrons
ni caixes de fàries,
ni duen xampany,
ni llaminadura*

*com potser faria
gent de poca altura.
Ells, quan a qui adoren
té un poder immens,
prou que ho saps que porten
or, mirra i encens.

Si jo també un dia
fos rei d'Orient,
tampoc no faria*

*vingut el moment
presents de quincalla
presents de poc gruix.
Ni prendria exemple
dels reis del dibuix.
I en lloc de la mirra
de l'encens i l'or
jo, sense pensar-m'hi,
li daria el cor.*

NARCÍS MASFERRER

Al punt de la mitja nit...

(Nadala)

*Al punt de la mitja nit
no hi ha queixa ni neguit:
en el món tot s'ha endolcit.

En els cors i en cada esguard
hi ha un anhel acalorat
que ara es veurà saciat.

Hi haurà somnis beneïts
de pastorets arraulits,
per les pletes recollits.

I l'Amor haurà florit
en la fosca de la nit
que l'Estel haurà aclarit.*

JOAN GELABERT I CROSA

El pastor solitari

(Figura del pessebre)

*Dóna realç al pessebre
el pastoret isolat,
que, allà al peu de la muntanya,
guarda el seu petit ramat.
Mira la plana llunyana
i l'horitzó iluminat
i la prada encara verda
i el rierol platejat.
L'emoció el domina encara
del missatge benaurat,
i en el seu lloc solitari
se'l veu sempre extasiat.*

JOAN GELABERT I CROSA

No facis l'orni, Joan Cremany

—Rose-e-e-ri!

Quan el senyor Cremany crida la seva secretària amb veu tonant en lloc d'usar el telèfon interior, és senyal que la cosa està que bufa. Aquesta vegada la Roser ja sap quina cosa és. Com sempre, ha obert el correu de la tarda i l'ha deixat ben ordenat sobre la taula del senyor Cremany abans que ell arribés. Avui, igual que aquests darrers dies, hi ha una gran quantitat de Christmas que ella ha reunit en un piló apart de la correspondència comercial. És en aquest piló on hi ha la vespa que ha picat al senyor Cremany. Roser entra ràpida al luxós despatx de l'amo prescindint dels dos copets de ritual abans d'obrir la porta.

Don Joan Cremany i Surroca, amo i director general d'*«Immobiliària Cresur»*, està entrontitzat darrera una taula descomunal, a to amb la seva voluminosa còrpora.

—Vostè ha vist això, Roser? —Li ensenya una grossa tarja—. Ha arribat per correu? —Afirmació de Roser—. A veure, portí'm el sobre.

La Roser surt i don Joan Cremany es queda amb la tarja a la mà, mirant-la fixament. Escrit amb un retolador molt gruixut, diu:

MAI NO ET RECORDES, JOAN CREMANY,
DELS QUI PASSEN FAM TOT L'ANY?

Entra la Roser.

—L'havia separat —diu, tot allargant un sobre al senyor Cremany—. No porta remitent, és clar, i com pot veure el mata-segells és d'aquí.

—Sí, això ve de prop, del meu entorn probablement, i porta mala bava.

Fa un gest que vol dir gràcies, pot retirar-se. Roser surt, un si és no és preocupada. De qui pot sospitar?

Joan Cremany ha pujat com una carbassera. Fa cosa de quinze anys era un senzill encarregat de paletes. Un dia tingué un dels seus cops irreflexius als quals deuria molts dels seus èxits i també alguna ensopagada. S'oférrí a construir una caseta. Així començà de contractista. Va fer algun quartot. Aviat va veure que havia de ser contractista i promotor a la vegada. Va construir dotzenes d'apartaments trepitjant tot el que li feia nosa, sense escrúpols de cap mena, repartint esplèndids presents quan ho creia necessari, amb una audàcia que feia tremolar la seva muller i una sort que deixava bocabadats als seus conegeuts i als de les altres empreses del ram. Va agafar just l'època dels negocis fàcils. Ho venia tot i de pressa. Ara, passada aquella eufòria, les vendes estan força encalmades, però ell ja els té. Un bon cabàs de milions i això abans dels cinquanta anys...

Demà, vigília de Nadal, l'oficina estarà tancada i les obres parades. Dóna festa a tot el personal. Són les vuit. Ja fa estona que han sortit els empleats. En grups de dos o tres han entreobert la porta del seu despatx per desitjar-li bon Nadal. Vés a saber si entre ells hi havia l'autor de la tarja, pensa. L'agafa i l'examina atentament. Està escrita en majúscules que es veuen deliberadament mal fetes. Busca algun traç conegit; endebades. Tot d'una, esquinça la tarja i llença el trosset a la paperera. Tots cauen fora. Agafa un avanç dels resultats de l'any i comença a estudiar-lo partida per partida.

* * *

S'ha fet tard. Surt. Camina cap al seu cotxe, aparcat a poca distància. Pensa en la tarja. Està feta per molesiar, d'això no en té cap dubte i, a més, el tutegen!

En anar a obrir la portella del cotxe veu un paper subjectat pel neteja-parabrisa. El treu. Reconeix les mateixes lletres majúscules fetes amb un retolador molt gruixut. El paper diu:

CLAR! ANANT TU TIP, JOAN CREMANY,
PER QUÈ ET RECORDARIES
DELS QUI PASSEN FAM TOT L'ANY?

Amb moviments enèrgics l'estripa i llença els trossets. Ja en el cotxe, un guàrdia s'inclina ran de finestreta.

—Recordi que hi ha papereres, senyor; i no pas lluny —diu senyalant darrera seu. Un home, amb una gavardia suada que li penja de gairell i un plec de diaris sota el braç, s'atura i es queda mirant. A don Joan Cremany només li faltava això; que l'amonestessin en públic. La seva mà esquerre, sense que ell li hagi manat, va a posar-se sobre el braç dret, a la part oposada al colze.

—Sembla mentida, un senyor de *«Mercedes»*... —diu el guàrdia amb menyspreu. I afegeix: —Però no li passarà; això és un desacato a la autoridad. —I es treu la llibreta de les multes. Es queda, però, amb el bolígraf suspès sobre el paper. L'home de la gavardina de gairell s'acosta, estira el coll per a mirar la llibreta i resol el dubte del guàrdia.

—Se'n diu un gesto procaz.

—Vostè què vol?

—No res, no res, jo volia ajudar-lo, senyor guàrdia. —S'allunya unes pases i s'atura, encuriosit. El guàrdia tanca la llibreta d'una revolada i diu al senyor Cremany, que està a punt d'explotar:

—Vagi, vagi... Els qui haurien de donar llum...

* * *

Està de mal humor. Per un costat li busquen les pesigolles, oh, i el tutegen!, i per l'altre es fa amonestar estúpidament. Sent que ha quedat en un pla molt inferior davant del guàrdia. Està enfadat amb ell mateix.

Arriba a casa. Fa un petó distret a la seva dona i als dos menuts, que miren la televisió.

—L'Eulàlia encara no és aquí?

—No deurà trigar.

—Aquesta mossassa... On rediantre es fica a aquestes hores? Alguna cosa de nou?

—Set cistelles, ja les veuràs i molts christmas. N'hi ha un que...

—Sí. Escrit amb retolador gruixut, no?

Ella el busca en el piló i li el dóna. Diu:

TU VOLDRIES INGNORAR-HO, JOAN CREMANY,

PERÒ HO SAPS!

QUE MOLTS PASSEN FAM TOT L'ANY.

—Ja n'he rebut d'altres. És tota una ofensiva organitzada. Algun ressentit de l'oficina o un d'aquests amics menjats d'enveja i amb mala bava. A l'oficina puc investigar-ho. Tinc maneres.

Entra l'Eulàlia.

—La portera m'ha donat això. Diu que ho ha portat un home. Ha dit que t'ho donéssim avui sens falta.

Allarga un sobre al seu pare. Aquest mira la seva dona donant a entendre: un altre de la sèrie. La tarja, amb la mateixa escriptura de les altres, diu:

EXISTEIXEN DE VERITAT, JOAN CREMANY,
I TENEN EL VENTRE INFLAT
ELS QUI PASSEN FAM TOT L'ANY.

—Quin christmas més estrany —diu l'Eulàlia. El lleix per sobre l'espatlla del seu pare—. A què ve ara, això? De qui és?

—N'hi ha que es diverteixen enviant anònims.

* * *

No pot dormir. Té enganxada al cervell la cantarella «aaaaa, els qui passen fam tot l'any». Sense voler-ho hi ha posat una tonada, que fa la repetició més irresistible i més exasperant. Es decideix a prendre una pastilla i al cap d'una estona s'adorm. Està en una plana immensa i grisa. Ha de caminar sobre un gruix de pols entre dues estretes fileres de gent també grisa. Només els veu el ventre botit i les cames esquelètiques. Regna un gran silenci. Ell, Cremany, té la panxa grossa, però és perquè està tip. Avança forçadament entre la doblefila que no s'acaba mai i es perd a l'horitzó on sembla que els dos rengles s'ajuntin. Ell voldrà regular o desviar-se, però no pot. Ha de seguir caminant, fins quan?

Es desperta quan ja està clarejant. Li sembla que ha caminat hores i hores. S'assossega. La doble filera de ventres inflats no existeix. El que és real és el seu èxit en la vida i els seus milions. L'envegen. Però ell ja els té.

* * *

Vigília de Nadal. Havent dinat, els fills es dispersen. La muller està parlant amb la cuinera i la cambrera i ell, Joan Cremany, es disposa a fer la seva migdiada, com cada dia, arrepapat entre els braços acollidors de la seva gran butaca d'orelles. Quan ja ha aclucat els ulls, sona el telèfon. Està allí prop. Claudi, el fill petit, que ha sortit de no se sap on, agafa amatent l'auricular.

—Sí, sí. Per a tu —diu donant-lo al seu pare. Aquest, molest, se'l posa a l'orella:

—Digui. Amb qui parlo?

—Vols que parlem dels teus negocis bruts, Joan Cremany? O prefereixes parlar dels qui passen fam tot l'any? —La veu és reposada i greu. Tot seguit se sent el clec d'haver penyat. Joan Cremany n'engega un de gruixut que per un segon no arriba a destí. El telèfon ja s'havia tornat sord.

* * *

Nadal. El dia abans s'havia discutit on es faria el dinar. Ell volia portar-los a un restaurant. La muller digué que no. Que no li semblaria Nadal i que el dinar es farà a casa. Guanyà ella.

Són onze, entre avis i tietes, al voltant de la gran taula del menjador gran. A l'hora del xampany —xampany francès, ja no cal dir-ho— la cambrera ve amb un paquet. Diu que l'ha dut un senyor. Cremany es dispara:

—Com era aquest senyor? Ja és fora? Cridi'l!

—Se n'ha anat tot seguit —diu la cambrera—. Era un senyor més aviat alt, em sembla que amb bigoti... sí, amb bigoti.

Cremany està convençut que es tracta d'un altre missatge de la sèrie i senyala amb un gest vague adreçat a la cambrera, que deixi el paquet per allà. Ja a les postres, Claudi s'aixeca de taula, com sempre, i roda pels voltants.

—Tu! A taula fins que hagim acabat.

COCINAS INDUSTRIALES

FAGOR INDUSTRIAL

FRÍO INDUSTRIAL

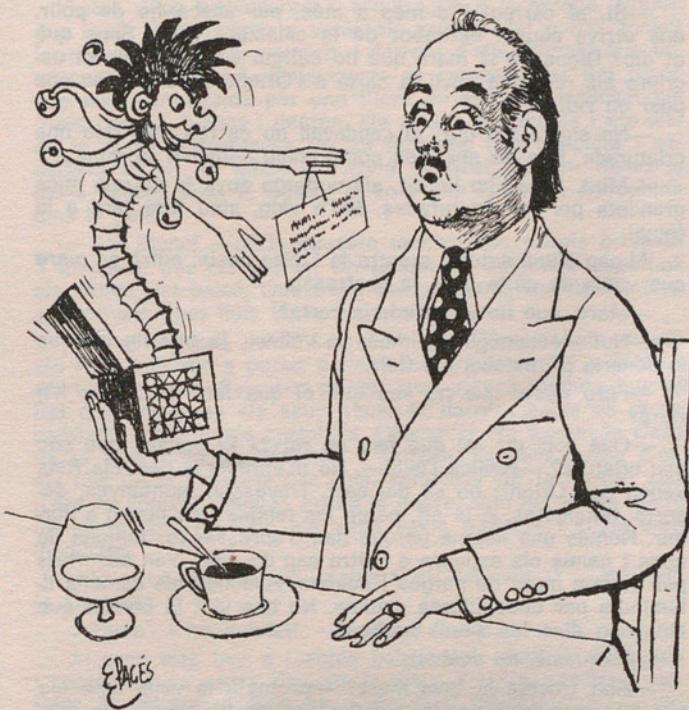
GAGGIA

 CADI

MÁQUINAS Y ACCESORIOS PARA HOSTELERÍA Y ALIMENTACIÓN

RAMÓN RIBA ROCA

Exposición: Avda. José Antonio, 66 - Tel. 31 45 01 - PALAMÓS

Claudi no en fa cap cas, com sempre. Ara remena el paquetet. Llegeix el paper que l'embolica: Rellotgeria Puig, Tissot, Omega, Longines, despertadors Trok...

—Obre'l, papà, vinga.

Rogeli, el seu germà, s'alicia amb ell:

—Sí, va, obre'l. Volem veure el despertador. Obre'l, eh?

El pare mira la mare i fa el gest de resignar-se: serà una altra tarja d'aquelles. Comença a desembolicar el paquetet. La capsula és molt luxosa. Aixeca la tapa i, com un llampec, surt disparat el cap d'un pallasso a l'extrem d'una molla que de fi que no encerta el nas de don Joan Cremany el qual, desprevingut i amb el sobresalt, ha posat una cara molt de fer riure. La mare i les tietes fan, oh!, i l'Eulàlia i els dos vailets esclaten en grans

rialles que la furibunda mirada del pare apaga als dos segons. El pallasso porta la cara pintada de color xocolata i té els braços estesos. D'un d'ells penja un cartelllet escrit en lletra petita:

NO FACIS L'ORNI, JOAN CREMANY

I AJUDA'L'S!

FES LA INVERSIÓ MÉS BONICA DE TOT L'ANY!

—Altra vegada el dels anònims —diu el pare estirant el cartelllet i fent caure a terra capsula i pallasso. Segueix un silenci incòmode. La mare s'aplica a fer comentaris sobre les postres, a mida que les va servint i, poc a poc, la reunió recobra l'ambient d'abans.

* * *

Tots s'han aposentat a la sala, davant del televisor. Joan Cremany va al salonet contigu. Vol fer la seva migdiaada amb tranquil·litat, en la seva gran butaca d'orelles. Està una estona mirant devant seu sense veure res, pitant sovint el seu cigar havà, que és el seu estimulant per pensar. Tot d'una, amb un moviment ràpid, fica mà a la butxaca i treu el talonari de xecs. N'omple un.

—Rogeli, Claudi! —Els dos vailets arriben corrent, atropellant-se—. Doneu això a la mare.

El petit agafa el paper i el mira.

—Ospa! Quants de zeros!

—Dieu-li que el faci arribar a l'UNICEF o on sigui.

Els nois corren a la cuina, on la mare està parlant amb la cuinera. Mira el xec:

—Ui! —i els fa un petó a cada u—. D'això no n'heu de parlar amb ningú. —I se'n va a desar el xec. Quan torna, entra poc a poc al salonet. S'hi sent fortor de tabac apagat.

En la seva gran butaca d'orelles, Joan Cremany dorm. L'ombra d'un somrís vaga beatíficament sobre els seus llavis.

PAMITOC

OPTICA SARDÓ
Joyería

Avda. Generalísimo, 47
PALAMÓS

BUTANO CASTILLO

AGENCIA DISTRIBUIDORA N.º 1612

ELECTRODOMÉSTICOS

Calle Ancha, 10
Teléf. 31 49 34

PALAMÓS

Avda. Victoria, 34
Teléfono 31 48 55

Un altre conte

Carta als Reis

Primer Premi, III Concurs
Contes Nadalencs - 1973

Estimats Reis de l'Orient:

Ja fa molts anys que no els he escrit cap carta, però ara, potser l'últim cop, tornaré a fer-ho. Perdonin la meva ignorància, que veuran en el meu escriure. Abans no anava a costura tohom qui volia, i jo, de molt petiteta, ja vaig aprendre els treballs de la llar per ajudar la meva mare. Érem molta colla. En compensació d'això, no els faré una carta llarga com les que els envien els infants. Els demanen, demanen coses i més coses i mai no tenen aturador; però jo, una postra vellera de vuitanta anys, què puc demanar?

Ara farà cinc mesos que el meu marit aclarí els ulls i se n'anà. Estic molt sola i corro per la casa com un gos sense amo. Només els demanaré un sol present: Que em portin al costat del meu home. No, no pateixin, no els caldrà cercar-lo, jo ja sé on és. Sembla que el veig: assegut al costat del bon Déu, omple la pipa i juga a la manilla amb quatre vellets més. A ben segur que ja em té preparat un mantell nou per quan jo hi vagi. No els faré cap cosa pel camí; jo amb un raconet en tinc prou. A més els puc ajudar: Cada matí abans de llevar-se els netejaré les corones fins que llueixin com si fossin noves, i puc també donar una empanada en el menjar. Em tremolen molt les mans, però encara em veuria amb cor de fer-los una carn d'olla com mai no hauran tastat.

A casa no m'enyoraran gaire. Els primers dies potser vessaran quatre llagrimetes, però m'oblidaran ben aviat. Jo ja sóc com aquella calaixera que feia cosa a la cambra i ara està al rebost. Em sento estranya en aquest món, i sembla que el sol no llueixi mai i siguin grisos tots els dies. Per això, com que sé que poden concedir tot el que els demanen, els faig aquest prec, que, si me'n satisfan, serà el darrer.

Esperant veure's ben aviat, la nit de reis, els espera amb impaciència,

CARMETA

—Què et sembla això? —va dir la Lluïsa al seu marit deixant la carta damunt la taula.

—Que la teva mare ja ha perdut els trucs —contestà freament l'home.

—L'ha agafat ben bé com una fallera —tornà ella—, fins i tot diu que vol donar-la personalment als reis.

—Això no! —atacà enèrgic ell—, els que fan de reis són sempre homes conegeus, i l'endemà tot el poble sabria que ta mare ha escrit una carta als reis demanant morir-se. Vaja una gràcia!

—Home, la gent ja se'n fa el càrrec.

—Sí, el càrrec! I a més a més, per acabar-ho de polir, ens etziva aquest estirabot de la calaixera vella. Saps què et dic? Digues a ta mare que no estigui d'orgues; si vol escriure als reis que envii la carta a l'Orient, però que no ens posí en ridicol.

—No siguis tan dur; al capdavall no és res més que una criaturada. Has de ser més comprensiu —insistí la dona.

—Mira, jo ja t'ho he dit, als vuitanta anys ja és una mica grandeta per fer criaturades. Me'n vaig, sinó faré tard a la feina!

Al cap d'una estona, mentra la Lluïsa cosia, entrà sa mare que venia de ca la Lola, la sastressa.

—Mare, que no va a tirar la carta?

—No! —respongué animosa la vella—, ja et vaig dir que la donarla jo mateixa als Reis.

—Però mare, que no veu que el que faci de rei se li'n riurà?

—Què vols dir «el que faci de rei?» Et penses que sóc una criatura? —replicà l'àvia—. No m'enredaràs pas. Els Reis vénen de l'Orient; ho sé del cert. Travessen muntanyes, deserts, tempestes. A la nit, paren les tendes i es posen a dormir. Només una estona perquè han d'apressar-se: milions de nens i nenes els esperen a l'altre cap de món. Van escortats per un bon munt de patges i soldats. Avancen els camells il·luminats per dues fileres d'atzes. No has vist la bondat que amaguen dins les seves barbes?

—Va mamà, no desbarri.

—Així tractes la teva mare? —protestà la vella amb els ulls mig emboirats per la insinuació d'una llàgrima—. Jo desbarro? Veig les coses amb molta claredat. Jo, als meus vuitanta anys sóc més jove i més infant que tots vosaltres als quaranta.

Tot seguit la Carmeta abandonà el menjador i marxà cap a la seva cambra.

* * *

Faltaven ja poques hores per l'arribada dels Reis: L'àvia semblava un nen de cinc anys: estava nerviosa, no sabia restar quieta ni un moment. El rellotge aparellava estar adormit. El carrer Major ja era ben colbat de fanalets de tots colors, i ulls brillants de nens que, amb el cor esvalotat, esperaven veure venir el primer patge. Algun cop, enmig de la cridòria, se sentia el plor desesperat d'un infant al qual se li havia cremat el fanalet.

—No ploris, maco, l'any vinent ja en comprarem un altre!

Però allò que li deien no solucionava res. Com podria arrebre els Reis...?

L'àvia, adreçant-se cap al menjador, digué:

—Me'n vaig a ca la Lola.

—Que no vol veure els Reis? —s'estranyà la filla.

—Sí, ja ho crec, allí els veuré; des del balcó.

Es dirigí cap al bufet i, agafant fortament, com si tingués por que s'escapés, la carta, féu cap a la porta.

* * *

Tragueren dues cadires al balcó i ella i la Lola es posaren a guitar amunt i avall del carrer per veure si venien. Ja feia estona que havien tocat les set. S'impacientaven. En la Ilunyania es pressentí una música.

—Ja vénen! —esclatà la Carmeta.

Casa SALA

MATERIALES PARA LA CONSTRUCCIÓN

C. Muelle, 9 y 11 PALAMÓS Teléf. 314086

Hotel MARINA

Teléfono 31 42 50

PALAMÓS

Totes dues s'aixecaren i, recolzades a la barana, fitaren cap avall. Començaren a venir els músics del poble, tocant la mateixa marxa de sempre, i darrera d'ells l'herald que encapçalava el seguici. Endevinaren la carrossa del Rei Blanc que anava precedida per una filera de soldats cavalcant sis o set cavalls, blancs i negres. Els fanals, les torxes i els ulls de la mainada formaven un tot lluminós que endolcia i escalevava la nit. El garbuix s'havia duplicat. El Rei Blanc ja havia arribat sota el balcó, la Lola i la Carmeta no cabien dins la pell.

—Rei Blanc! —crijà aquesta mentre dos rierols brillants li lliscaven per les galtes. Un grapat de caramels espetegà als vidres del balcó. Que n'era de formós el Rei Blanc! Que senyorial! Com lluïa la seva barba de cotó!

Davant la casa de la Lola hi havia l'Ajuntament, on ara els Reis pujarien a parlar a totes les criatures del poble. La carrossa s'aturà. Baixaren primer tres patges menuts que el Rei duia asseguts als seus peus. Al darrera baixà ell desapareixent per l'ampla portalada. Gaspar ja era davant la Casa de la Vila. Somrieva simpàtic a tothom. La seva barba d'or, als ulls de la Carmeta i la Lola, semblava fer la rateta; així n'era de lluenta. Després arribà el negre, amb les seves dents blanques com de neu, els seus llavis molsuts i rojos com maduixes.

—Eh, que sembla de xocolata el Rei negre? —bromejà la Carmeta.

—Tasta'l i ho sabràs! —continuà l'altra.

Ja eren tots tres a l'ample balcó. Una pluja de caramels i cacahuets va caure damunt la gent. Tothom semblava enfollar. El Rei Negre, Baltasar, s'acostà al micròfon:

—Estimats nens i nenes!

Tothom emmudi. Darrera el silenci hi havia tot de cors bobacabatats.

—Anem! —va dir la Carmeta tot apressant la Lola quan acabaren el discurs.

—A on?

—A parlar amb els Reis. —I sense oblidar la carta baixaren al carrer i entraren a l'Ajuntament. Van tenir treballs, però, a empentes i colzades, aconseguiren ficar-se dins.

Descendien majestuosament per l'escala; ara els veuria de prop. Quan el negre passà pel seu costat, la Carmeta l'aturà:

—Tingui la carta, majestat, a veure si m'ho porten; ho necessito.

El Rei dibuixant un càlid somrís va agafar-la i continuà cap al carrer.

* * *

A casa de la Carmeta s'impacientaven; ja havien sopat i l'àvia no venia. Potser li havia passat alguna cosa. A la fi trucaren a la porta: era l'àvia.

—Mamà, ens feia patir!

—És que he hagut de donar la carta als Reis, dona!

—Vaja, ha guanyat! —remugà el gendre.

—No, no sabré si he guanyat fins demà —rectificà la vella.

—Va, sopi mamà —va aconsellar-li la filla.

—No tinc gana. Bé, deixeu-me acomiadar.

S'acostà a sa filla i li féu una forta abraçada.

—Fins d'aquí a molt temps —va dir.

—Per què? —s'estranyà la Lluïsa.

—Va, no digui disbarats, vagi-se'n a dormir.

L'àvia va fer un petó també al seu gendre i tot seguit anà a la cambra dels nens.

—Bona nit, fills meus!

—Bona nit, baba!

Tot besant-los, encetà una llàgrima. Trigaria tant de temps en tornar-los a veure!

—Per què plores, baba?

—No és res, és l'emoció d'aquesta nit.

Va anar-se'n a la cambra i es ficà al llit. Al cap d'un moment entrà la filla.

—Bona nit, mamà! Què fa amb el balcó obert? Es refredarà!

—No, és perquè entrin els Reis —explicà l'àvia.

—No cal, mamà; els Reis ho travessen tot.

I després de tancar el balcó, apagà el llum i se'n anà. Ben aviat la casa va convertir-se en un palau del silenci.

* * *

Eren cap a les nou del matí. El sol besava càlidament les parets de la casa i, tot travessant els vidres de la finestra, anava a petar damunt la taula del menjador, plena ara de regals. Uns xisclets de joia envaïren l'estanca: eren els nens que s'havien despertat i, en pijama i mig descalsos, anaven a buscar les seves joguines. Cada un es dirigí cap al seu tres de taula i anà per desembolicar el munt de capses.

—Esperem que hi estiguem tots —va aturar-los la mare—, el papà ja es lleva; ara vaig a despertar la baba.

La Lluïsa entrà a l'habitació:

—Va mamà, vagi a obrir els presents!

L'àvia estava asseguda al llit amb els ulls ben oberts i lluents i un ample somrís als llavis. No va respondre. La filla la tocà del braç, però romangué completament immòbil. El balcó, que havia tancat abans d'anar a dormir, ara estava obert de bat a bat.

ANSELM QUIXAL I RAMONET

**CONSTRUCCIONES
Y REPARACIONES
DE ALBAÑILERÍA**

JOSÉ CORIS

c/. Riera, 28 - 2.^a
Teléfono 31 50 17

PALAMÓS (San Juan)

Farmacia PRAT

Mayo r, 1

Teléfono 31 41 70

Palamós

Petit record a Joan Salvat-Papasseit, poeta

Tots hem pogut llegir recentment als diaris,, l'home natge dedicat, en el cinquantenari de la seva mort, a un poeta breu i gran: Joan Salvat-Papasseit. Se l'ha recordat com ell mereixia. No sóc jo —dins la meva petitesa— qui, per afegir res al comentari dels entesos del món de les lletres sobre la vida i l'obra d'en Salvat, tan admirablement descrita i interpretada pels autors de l'homenatge.

Salvat-Papasseit és un home (dic és, perquè sens dubte el seu esperit perdura en la seva obra) que no es pot oblidar mai en cap antologia literària catalana. La seva influència en el món de la literatura posterior ha estat importantíssima i decisiva. M'afegeixo, doncs, a l'homenatge que se li ha fet, juntament amb tots els que estimem la poesia en totes les seves manifestacions.

Un bon dia se'm va acudir ajuntar una sèrie de poemes que jo havia escrit a estones perdudes sota el títol de «Crepuscle de tardor». Un d'aquests poemes anava dedicat a Joan Salvat-Papasseit. Vull publicar-lo avui per sumar-me als molts que admiren i estimen l'obra del poeta Salvat.

Petit record per l'ombra d'un poeta

Joan,
què hi veies més enllà del mar
dels vaixells del Port
de les noies?

Hi veies potser l'eterna claredat?
Esguardaven els teus ulls la Felicitat?

Tu
per qui l'únic pecat era estimar,
ets ara també una eternitat de tardes,
com aquelles que veies morir
tot guardant fustes al moll.

Avui també s'esfullen les roses
gran pecador d'amor...! Però
encara avui parles als joves,
a tots els qui lluiten per ésser eterna espiral vers l'in-
Tot és igual que abans i no és igual, [finit].
i encara tot comença i acaba entre la Vida
i la Mort.

Sento més enllà del món
sota la teva lluna al vespre
el teu esperit d'etern enamorat... Saps
a cops jo t'he sabut comprendre!

ENRIC CASTELLÓ I SALVADOR

Periscopio

Los armatostes

El diccionario, al menos el que yo utilizo, dice que *armatoste* es «una máquina o mueble tosco que ocupa un espacio excesivo en relación con la utilidad que rinde». Esta acepción, como se ve, se refiere a las cosas u objetos inanimados. En cuanto a las personas dice que *armatoste* es «persona muy corpulenta y poco útil». Bien. Allá el diccionario con sus definiciones, pero encuentro, en cuanto al armatoste-persona, que es poco serio por su parte considerar como tales sólo a las personas muy corpulentas. ¿Y las menuditas? ¿Y las señoras que, salvo excepciones que confirman la regla, son más bien pequeñas y frágiles? Claro que admito que no es correcto llamar armatoste a una señora por muy corpulenta y poco útil que sea, y también admito que, en general,, una señora siempre puede ser útil aunque no sea corpulenta, y también vuelvo a admitir que si una señora es poco útil pero muy corpulenta, es peligroso llamarle armatoste pero, a lo que iba, que ya no sé qué es: una persona masculina si es muy corpulenta puede ser boxeador con lo cual ya es útil y por tanto no es armatoste; o una persona poco útil puede no ser corpulenta y entonces tampoco es un armatoste; y finalmente, una persona muy corpulenta y útil, aunque no sea boxeador, tampoco es un armatoste. Luego, me quieren decir, ¿a quién podemos considerar armatoste en la acepción de persona que el diccionario cita? A nadie, como acabo de demostrar.

El próximo mes les demostraré que un armatoste-cosa puede también ser pequeño. Gracias.

RIVERO

Farmacia COSTART'

Mayor, 39 - Tel. 31 41 23

P A L A M Ó S

Lluís Collell i Balot

En el nostre número d'octubre varem donar compte de la mort de Lluís Collell en una nota breu insertada quan el número estava quasi confeccionat. Tot i que ja feia temps que la salut de Lluís Collell exigia una atenció constant, mai no havíem pensat que ens hauríem de veure privats de l'amic i de la seva presència de sempre a les columnes de PROA.

Lluís Collell havia navegat com a ràdio-telegrafista en la seva joventut, a bord de vaixells mercants i en rutes d'altura. La copiosa recepció i transmissió dels comunicats meteorològics el van familiaritzar amb la relació de causa a efecte dels fenòmens atmosfèrics i li varen despertar una afecció a aquestes coses que es mantingué viva tota la seva vida. Una altra afecció de Lluís Collell —aquesta més forta— fou la marina mercant, en particular els vaixells moderns i llurs característiques. És dins d'aquest marc on, un cop desembarcat definitivament i instal·lat a Palamós, el nostre amic fusiona l'afecció als vaixells mercants amb el port de Palamós i la seva problemàtica, en un maridatge indestruible que el portarà a relacionar sempre l'una a l'altra. Durant tota la seva vida i especialment un cop establert en terra, Lluís Collell visqué intensament la vida del port de Palamós, exultant amb la prosperitat del tràfic i compungit amb la seva decadència. Aquests darrers anys parlava amb autèntica enyorança dels temps —no tan llunyans— en que gràcies a la indústria surera el port de Palamós registrava un moviment continuat de grans cargos i embarcs importants, i es dolia de la pobresa del tràfic actual. Tal com diem més amunt, Lluís Collell **vivia el port..**

Quan el novembre de 1955 l'equip fundacional de redactors de PROA es va distribuir les distintes seccions en que s'ordenaria la Revista, les dues afeccions de Lluís Collell el senyalaren com a l'home indiscretible per a reportar el moviment portuari i parlar del temps. Des

del primer número de PROA Lluís Collell tingué, doncs, al seu càrrec la secció «Bahía» en la qual donava compte del tràfic portuari i parlava dels problemes del nostre port, afegint-hi observacions sobre el temps que havia fet durant el mes. El desembre de 1957 apareix «Meteorología Local» com a secció separada de «Bahía» i des de llavors fins l'octubre passat Lluís Collell ha vingut tenint meticolosa cura d'ambdues seccions amb una perseverància i una puntualitat exemplars. Gràcies a ell i als que l'ajudaven en la recollida de dades, queda constància a PROA del moviment portuari i del temps que ha fet durant els darrers dinou anys.

Hem hagut de dir adéu a Lluís Collell. Ens deixa el bon record de la seva amistat i una aportació a la nostra Revista que mai li agrairem prou.

Mercería

Novedades

Marina

Mayor 45
Teléf. 31 41 67

PALAMÓS

Reflexiones

En torno a la sexualidad humana

IV

Sexualidad humana (C)

En el último número terminábamos así: «Esto que comúnmente denominamos "espontaneidad natural" no es más que una desnaturalización grave que imita falazmente a nivel humano estadios animales ya superados y traiciona el progreso evolutivo de la personalidad».

Se trata de una regresión.

Es que aún en el «plano genital», hay algo característico humano.

La *filogenia* nos presenta la evolución ascendente en la escala zoológica, desde la amiba hasta el hombre.

Esa ascension viene caracterizada por una diferenciación y determinación progresivas del objeto sexual, que comporta una superación, en cada nueva fase, del nivel inferior. (Resumo el pensamiento de Marañón, completado por Marco Merenciano):

El hombre ocupa la cima de la escala filogenética. Es lógico que con él se llegue a la humanización del sexo.

Véámoslo:

- Los seres más inferiores en la escala zoológica poseen en sí los dos sexos. Esos animales no necesitan de nadie para satisfacer su instinto sexual. Es lo que se llama hermafroditismo.

- Un primer avance viene determinado por la división de los individuos en dos性; con todo, la diferenciación sexual es muy oscura y de ahí la facilidad de actos homosexuales. Para ese nivel animal es sexo cualquier cosa que esté fuera de sí. Nos encontramos aquí con la homosexualidad.

- Otro avance: diferenciación sexual definida. El instinto se ejerce mediante la atracción hacia el sexo contrario; pero el animal sólo busca el sexo "in genere", no un individuo determinado, es decir: el macho busca a la hembra, cualquier hembra, sin elegir, la que le deparan las circunstancias. Es la poligamia absoluta.

- Zuckermann señala otro avance: algunos casos de "poligamia reglamentada", como en los monos superiores. Los machos eligen un harén de hembras para "su uso exclusivo".

- Por último, el estadio final: «El elegir, para amar, a un solo y único individuo es privativo de la especie humana y uno de sus más gloriosos blasones» (Marañón).

El plano de la *ontogenia* (desarrollo del individuo) copia la línea *filogenética* (desarrollo de la especie). Así en el hombre encontramos como un atavismo de las mismas fases que hemos visto a través de la escala zoológica... Mas, en el hombre, se continúa y perfecciona la diferenciación del objeto sexual y, en determinados casos, se supera lo sexual (genital). Es el caso del celibato voluntario.

Pero hemos de adelantarnos y decir que el hecho de que todas esas fases de la diferenciación sexual se puedan presentar en el hombre, no quiere decir que necesariamente deban presentarse, antes al contrario: no deben presentarse. Es decir, todos esos estados aparecen como apetitos, tendencias más o menos fuertemente sentidas, pero que deben ser superadas.

Aún más: Si al elegir, para amar, a un solo y único individuo es privativo de la especie humana..., esto no quiere decir que el hombre para realizar un ideal de estricta virilidad o feminidad forzosamente haya de pararse en este estadio. El ideal de que cada hombre tenga para amar a una —única— mujer puede sobreponerse: es el caso de los que renuncian a tener hijos de carne para entregarse más totalmente a los demás por ideales humanitarios, religiosos, científicos... (Marco Merenciano).

«Bien claro que el límite de lo viril y lo femenino está en la superación de lo sexual (genital)» (Marco Merenciano).

La verdad es ésta: Dejarse llevar genitalmente... es imitar a nivel humano estadios animales ya superados...

- «Traiciona el sentido del progreso evolutivo cuja cima es la naturaleza del hombre» (Chauchard).

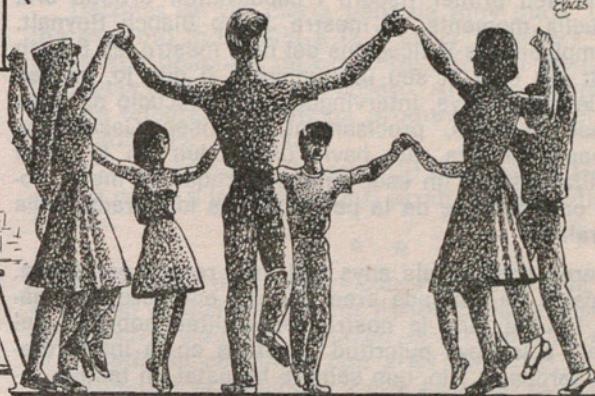
- Traiciona la realización de una auténtica personalidad individual:

Volvamos a citar al científico no católico Erich Fromm: «Según Freud, la satisfacción plena y desinhibida de todos los deseos instintivos aseguraría la salud mental y la felicidad. Pero hechos clínicos obvios muestran que los hombres —y las mujeres— que dedican su vida a la satisfacción sexual sin restricciones no son felices, y que a menudo sufren graves síntomas y conflictos neuróticos. La gratificación completa de todas las necesidades instintivas no sólo no constituye la base de la felicidad, sino que ni siquiera garantiza la salud mental...»

JOSÉ FONOSAS, Pbro.

(Continuará.)

AL VOLTANT DE LA SARDANA

Eduí

Missatge al món sardanista

Llegit el diumenge, dia 21 d'abril de 1974, a la vila de la comarca d'Anoia, IGUALADA, amb motiu d'ésser proclamada XV CIUTAT PUBILLA DE LA SARDANA.

Des del fons del cor voldria fer-vos arribar a tots i cadascun de vosaltres, amics sardanistes, unes paraules senzilles d'estimació i d'encoratjament. Jo trobo en la sardana, millor dit, en vosaltres formant la rotllana de la nostra dansa, una de les expressions més belles de la joia de viure. L'home d'avui, esclau de mil servituds, ha perdut la joia; viu afanyosament, angoixadament, les contradiccions, els odis, l'absurditat de l'egoisme. Sols aquell qui estima retroba el sentit de la vida i adhuc de la mort. «Tenien un sol cor i una sola ànima». Això és essencialment la sardana; un gest de comunió, d'amistat, d'obertura als altres. I un gest de llibertat: la sardana no és esclava de res ni de ningú. L'únic càlcul que la cenyex és el nombre del ritme i de la bellesa. No és espontaneïtat salvatge o insensata, sinó convergència gratuïta i delicada dels que compartiu fermament, joiosament, la mateixa esperança de vida i de llibertat.

† CASSIA M. JUST, Abat de Montserrat

NOTICIARI

Audició del dia 20 d'Octubre

Amb un matí de temps esplèndid va tenir lloc l'anunciada audició a cura de l'Agrupació Sardanista Costa Brava i amenitzada per la cobla «Baix Empordà». El programa desgranat fou el següent: *Afecte*, de Joaquim Ferrer; *Duet festiu*, de Pau Marons; *El sereno*, de Josep Coll; *Carícies*, de Josep Vicens (Xaxu); *La cardina encara salta*, de Vicenç Bou, i *Petita i bonica*, de Josep Capell.

Volem fer un breu comentari de la sardana que porta per títol *Duet festiu*. Fou estrenada l'estiu passat i n'és autor l'Emili Saló que, en aquest cas, signa les particel·les amb el seu habitual pseudònim «Pau Marons». Es tracta d'una sardana escrita expressament per a la nostra cobla, al donar-se el cas, enguany, de figurar en la mateixa dos valuosos primers tibles —dos grans mestres, dos grans executants— la qual cosa, que sapiguem, no s'esdevé en cap altra cobla. Presenta unes dificultats de dicció gairebé insuperables i cada vegada que és executada posa a prova les aptituds i punt d'honor professional d'en Jaume Puig i d'en Joaquim Paré. Una sardana per escoltar amb tota atenció.

Els homes de la Cobla de Peralada

A la memòria de l'inoblidable amic en Joan Mont «Quendo», de Peralada.

L'any 1943 neixia a Torroella de Montgrí, vila d'una tradició musical sòlida i remarcable, una nova cobla-orquestra integrada per músics joves i inquietos que ben aviat esdevindria molt popular: la cobla-orquestra «Caravana». Els fundadors d'aquella agrupació foren: Alfons Oya, trombó i director; Francesc Casanovas, flabiol; Joan Roviras i Martirià Font, tibles; Ricard Viladesau i Domènec Anglada, tenores; Emili Gispert i Jaume Sabater, trompetes; Enric Vilà i Joaquim Juanmiguel, fiscorins, i Lluís Grau, contrabaix. L'any següent ingressaren Jaume Xiribella, Salvador Masó i Àngel Blanch Reynalt, que de molt jovenet ja havia actuat a la cobla «La Principal» de Peralada.

Tots nosaltres professàvem un gran record d'admiració a la gloriosa cobla de Peralada (en aquells moments ja desapareguda i de prestigi tan ben guanyat) i els seus vells components. Pel que fa al meu cas particular, recordava prou les seves actuacions a Calonge, Sant Feliu de Guíxols i Palafrugell amb motiu de la Festa Major de les esmentades poblacions. Però pel damunt de tot tenia molt present una memorable actuació de «La Principal» de Peralada a la Festa Major de Palamós, en ocasió d'un homenatge al meu estimat mestre Josep Casanovas «Peixer», el qual tingué lloc l'any

1924. El seu primer fiscorn i capdavanter artístic era, en aquells moments, el mestre Josep Blanch Reynalt. Tot complaient les indicacions del meu mestre, en Blanch Reynalt em cedí el seu instrument a fi que jo, un vajet de tretze anys, intervingués en l'execució de dues sardanes degudes, precisament, a Josep Casanovas. Imagineu l'impacte que havia de produir en la meva mentalitat infantil un esdeveniment d'aquesta mena, sobretot en tractar-se de la per nosaltres idolatrada cobla de Peralada.

Anaren passant els anys i el meu record perdurava. Els músics de Peralada eren, al meu entendre, les màximes figures dins la nostra especialitat, sobretot pel que feia a la seva pulcritud i justesa en la interpretació de sardanes. I jo, que sempre he estat un tafaner insaciable pel que fa a la nostra tasca musical, experimentava el desig de tornar a establir contacte amb els membres d'aquella cobla excepcional. Desitjava retrobar-los un dia amb calma, sense presses, a la seva vila, dins el seu ambient pacífic, serè i senzill. Volia entaular conversa amb ells, escoltar els seus consells, conèixer les seves opinions assenyades, per tal d'ésser algun dia com ells i arribar a vell amb l'aurèola de prestigi que els embolcallava, prestigi que s'havien guanyat tot rodant pel món, de festa en festa.

L'avinentesa es presentà d'una manera totalment inesperada. Fou per la Quaresma de l'any 1944. Les setmanes de la Quaresma eren, en aquells anys, el temps de les vaques magres pels músics, car no es feien balls ni festes de cap mena. Per aquest motiu l'aforisme popular «És més llarg que la Quaresma» assolia la seva màxima vigència, tota vegada que a més de no tenir cap mena de guany, gastàvem més del compte per tal de celebrar els assaigs i preparar, amb tota la perfecció possible, el repertori per a la nova temporada.

Tot allunyant-nos de la rutina i per tal de veure si obteníem algun guany, per la Quaresma d'aquell any 1944 organitzàrem una setmana d'actuacions d'espectacle, en col·laboració amb uns quants artistes de varietats de Barcelona. Iniciàrem aquest petit cicle a Torroella de Montgrí en dilluns, que és dia de mercat i la gent fa festa, sobretot per a anar a escoltar música. Després anàrem a Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell, Port-Bou, Pals i Blanes.

El dia de la nostra anada a Port-Bou passàrem per Peralada a mitja tarda, car l'actuació havia de tenir lloc a la nit. I fou aleshores quan es produí un fet totalment inesperat. Eren els temps del gasògen i el nostre autocar sofri una de les seves avaries —aleshores força habituals—, prop de Peralada. El nostre conductor ens assabentà que en teníem per una hora llarga, circumstància que aprofitàrem uns quants per a visitar la vila. En passar pel pont estret situat damunt la riera, a l'entrada del poble, observàrem que en direcció contrària venia un ramat de vaques. Nosaltres no donàrem cap importància al fet, car normalment quan aquest bestiar surt per a anar a abeurar i esbargir-se no es mostra pas gens brau ni agressiu. Però, ai fillets, una de les vaques, tal vegada «recién parida», com em digué el meu recordat sogre D. Victoriano, en adonar-se que intentàrem passar el pont, agafà embranzida amb tan males intencions que ens veiérem obligats a saltar i tirar-nos daltabaix del pont, sense pensar-ho dues vegades. Un cop superat aquest entrebanc, aquesta mena d'«espantá», entràrem a la vila.

Per transitar per aquestes comarques gairebé frontereres, un cop finida la guerra civil, calia estar proveït d'un salconduit especial. Normalment tothom ja es coneixia i circulaven molt pocs forasters, si no es presentava un cas fora del corrent, com era el nostre en aquells instants. A més era dia feiner i, per tant, l'affluència de gent forània podia considerar-se un fet encara més anormal. Formàvem part d'aquell petit grup, entre altres, en Ricard Viladesau, en Salvador Masó, l'Angel Blanch Reynalt (que ja hem deixat dit que, de molt jovenet, fou component de «La Principal» de Peralada) i jo matetix.

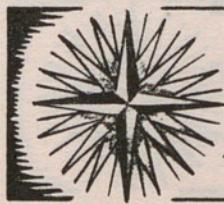
Un cop dins la vila, davant mateix de l'església del Carme, veiérem un home que ens observà tot estranyant mentre anava enllestint la seva feina de jardiner. Deuria tenir uns seixanta-cinc anys, aproximadament. El seu posat era el d'una persona senzilla i bonhomiosa. L'Angel Blanch el reconegué tot seguit: Era en Joan Mont «Quendo», antic membre de la cobla de Peralada. En Blanch se li acostà tot seriós i amb cara de molt pocs amics li diigué: «¡Documentación!». En Joan Mont, tot sorprès, neguitós, mirava vers la cantonada per si venia algun conegit que el salvés d'aquell compromís. Tot palpant-se les butxaques respongué: «Hombre, hombre... es que para trabacar por aquí... no, no en tengo...». En Blanch insistí novament, amb la veu més enèrgica: «¡Quiero ver su documentación!». L'altre s'excusava com podia: «Hombre, ya se lo dijo... Aquí todos me conoscen... No en tengo». L'Angel, que ja no podia més, esclafí en una rialla mentre li deia: «Tant he canviat, «Quendo», que ja no em coneixes?». «Ai, ara sí... Ets l'Angel!». I es fongueren en una gran abraçada.

En el transcurs dels anys i amb motius de les actuacions a Peralada amb les cobles-orquestres «Caravana» i «Els Montgrins» vaig tenir oportunitat d'establir una sòlida amistat amb en Joan Mont, comprovant que tal com havia intuit la primera vegada que el vaig veure, era un home tot simpatia i bondat de cor. Per tradició tenien la gentilesa de convidar-me a casa seva els dies de la Festa Major i així entaulàrem també una cordialíssima relació amb la seva excellent família.

Les estones lliures que ens deixava el programa de la festa les passava al costat d'en Joan Mont, qui em portava al seu hortet i allà mateix em referia tot allò que jo havia somniat i desitjat tantes vegades. La seva famosa cobla, els companys que havia tingut, els triomfs assolits, les activitats quotidianes, els petits secrets de l'ofici. Un d'ells era el seu mètode per a mantenir sempre en condicions el llavi, la dicció i la pulsació. Aguns d'aquells músics exemplars s'enduien l'instrument a la barraca de l'hortet i, tot fent un parèntesi en la tasca agrícola, estudiaven la seva tenora, tible o fiscorn a fi d'estar preparats per a la propera sortida de la seva cobla.

Però el record més preuat i viu de l'inoblidable amic Joan Mont és el d'aquell jorn que vaig estrènyer per primera vegada la seva mà, una tarda de Quaresma, davant mateix de l'església del Carme, quan el també malaguanyat amic Angel Blanch Reynalt li demanà, tot fent broma, la seva documentació.

ENRIC VILA

Rosa de los Vientos

El doctor Arnold Gesell dijo una vez: «El niño de cinco años es un pragmatista y define las cosas en términos de su uso práctico». Intrigada por esta afirmación, Ruth Krauss se puso a recopilar definiciones entre los chicos de la escuela elemental y el kindergarten. Estas son algunas de las mejores:

El puré es para dar a todos bastante.
Un regazo es para que no se caigan las migajas al suelo.

Un sueño es mirar la noche y ver cosas.
Los platos son para lavarlos.
Los gatos son para que uno pueda tener gatitos.
La nariz es para sonarse.
Un hoyo es para cavar.
Los botones son para tener a la gente abrigada
Una piedra es que cuando uno tropieza ha debido mirar por dónde iba.

* * *

Sobrio en la palabra y en el ademán, Alberto I de Bélgica se extrañaba de que ciertos oradores hablasen en la tribuna parlamentaria durante horas y más horas.

—No comprendo como pueden hablar tanto —dijo un día—. Yo puedo decir siempre lo que quiero en menos de un cuarto de hora.

Y sonriendo maliciosamente, añadió:

—De todos modos, hay que tener en cuenta que yo no soy orador.

* * *

A medida que adelantamos en la vida, vamos conociendo los límites de nuestras facultades. (J. A. Froude).

* * *

En una fiesta de gala celebrada en el Palacio Real de Madrid, el Presidente del Consejo de Ministros, don Práxedes Mateo Sagasta, lucía sobre su uniforme una banda extraña que intrigó a toda la Corte. La Reina Cristina no pudo reprimir su curiosidad:

—Dígame usted, Sagasta —le preguntó—, ¿a qué Orden pertenece esa banda que lleva?

Sagasta se miró un poco extrañado.

—Señora, no lo sé en este momento, porque mi hija Esperanza se encarga de prepararme el traje y las condecoraciones cuando tengo que asistir a un acto de etiqueta, pero mañana mismo se lo diré a Vuestra Majestad.

Sagasta preguntó a su hija tan pronto como regresó de Palacio. La joven miró el estuche de donde había sacado la banda, y leyó, aterrada, el letrero siguiente: «Primer Premio de Declamación a la señorita Esperanza Sagasta».

* * *

Después de ver cierta película muy mala, una dama escribió indignada a la Warner Brothers, diciéndoles que películas de esa clase eran un insulto a la inteligencia del público sensato. Al poco tiempo recibió un telegrama de dicha productora, concebido en los siguientes términos:

«Completamente de acuerdo con usted. Hacemos seguir carta a la Paramount, productora de dicha película».

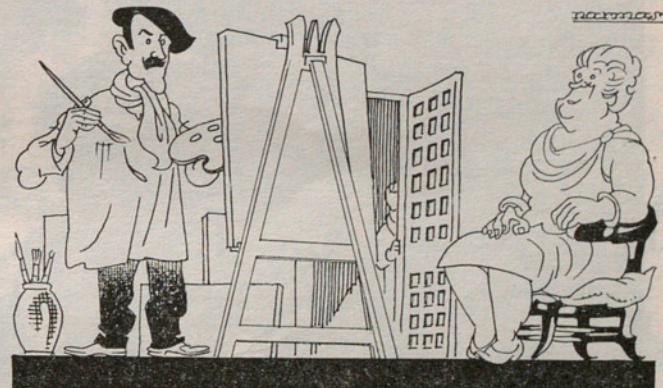
* * *

Al término de protagonizar una obra, que constituyó uno de sus numerosos éxitos en la escena, la célebre actriz Tallulah Bankead se dirigió a su camerino, donde se encontró, con gran asombro, a un admirador que la esperaba y que exclamó al verla:

—¡Estuviste maravillosa, genial, Tallulah!...

—Entonces —le contestó ella con gesto olímpico—, ¿por qué no te quedaste en tu butaca aplaudiendo, como los demás.

* * *

Ignacio Zuloaga huyó cuanto pudo de dedicar su arte al retrato. No obstante, en cierta ocasión, y cediendo a un compromiso tuvo que retratar a una dama húngara, tan desgraciada en su físico como impertinente en sus maneras. Cuando el retrato iba ya algo adelantado, la dama en cuestión repetía una y otra vez al pintor:

—Supongo, maestro, que resultará una obra «agradable».

—Tan agradable, señora —repuso Zuloaga con una sonrisa—, que no se va a conocer ni usted misma.

* * *

Greguerías, de Ramón Gómez de la Serna:

El que no puede aguantar el tic-tac del reloj es que no puede oír coser a su conciencia.

El poeta ve racimos de uva en los árboles del otoño.

Las golondrinas tienen la memoria en la mirada; por eso vuelven.

El café desaparece en seguida de la cafetera, porque es como una sombra.

Aquel retrato miraba y parecía hablar. No le faltaba más que toser.

Boca: antifaz de los besos.

Frase: «Inmundo mundo».

* * *

A Banca Catalana no us haureu d'esperar mai durant un cigarret sencer.

A Banca Catalana apreciem al màxim el vostre temps. En cap de les nostres oficines no us haureu d'esperar gaire temps per a efectuar totes les gestions que us calguin.

Creiem en la mecanització tant com en el valor del vostre temps

i del nostre temps. Això no obstant, quan ho cregueu necessari, podem fumar plegats un paquet sencer.

BANCA CATALANA

Voluntat de renovació i de servei.

SERIUS I 280093

En el cinquantenari de Guimerà:

L'últim vers de "MAR i CEL"

Entre les obres d'Àngel Guimerà, han destacat, pel nombre de llurs representacions, «Terra baixa» entre els drames («Víctor Català» en diria «Drames rurals») i «Mar i Cel» entre les tragèdies (tragèdies en vers, tan nombroses com injustament oblidades les altres). Elles podrien, en efecte, motivar tot un assaig, una tesi, que serviria per descobrir el virtuosisme de l'autor dramàtic que pren la seva arrencada del Poeta: en temàtica, en vigoria, en plasticitat expressiva, en grandesa evocadora; fins i tot, en penetració psicològica, com, entre altres, en el cas, p. ex., de «L'ànima morta», que ens incita a un estudi més particularitzat sobre la redempció mental d'un psicòpata, al conjur de la companyia femenina núbil. És a dir, el «sexy» conjugal fent reviure l'ànima.

Màrius Cabré, en la seva sempre exemplar tasca mecenàstica i artística a honor dels nostres grans homes de teatre, ha sentit tothora una predilecció especial per «Mar i Cel», i ha encarnat, innombrables vegades, el paper de «Saïd», la darrera d'elles en el magne homenatge per ell organitzat i afrontat al teatre català Romea, amb màxim èxit de públic, amb motiu del L aniversari (18 de juliol de 1974) de la mort d'Àngel Guimerà (nat a Santa Cruz de Tenerife el 6 de maig de 1845). Un drama romàntic en vers, amb personatges

anímicament oposats (per llur credo, llur educació, llur biografia, llur ambient social), però encarat, apropats i, finalment, fosos, per un abrandament sentimental de la més alta, viva i també inextingible flama.

Sabut n'és, per tothom, l'argument: Blanca i Saïd, presonera ella d'ell, i presoners recíprocs de llur passió que, com diria el gran líric italià, mou el sol i les estrelles, amb l'alenada tempestuosa, però vertiginosa i esclatant, del foc que els abranda. La força que, acompanyant l'acció, té el verb del Poeta, cenyit fins al límit major dels mots (monosíl·lubs o bissíl·lubs), esclata, en culminació i síntesi de l'acció, en el vers final, que sembla reduir, a grans pinzellades estructurals, tota la confluència de les actituds dels personatges que, durant el drama poètic, han estat contraposats argumentalment. Fa així:

SAÏD   BLANCA   CARLES   FERRAN
Al mar!   Al cel!   Oh Déu!   Al fons! Ni rastre!

Amb les pauses corresponents a les incidències descrites, Guimerà encerta a comunicar, en un sol endecassíl·lab, l'efectiu traumatisme de la mútua immolació de les dues vides que, voluntàriament sotstretes al cercle (com un chor de la tragèdia grega) que reté i absorbeix a cadascun dels amants, el trenca i se'n aparta, en suprema renúncia a les reixes «socials» (diríem) que els impedeix la unió, la fusió definitiva de les ànimes. Talment resta descrita, en els seus clarobscur patètics, la culminació de la tragèdia «Mar i cel».

Qui tingué aptitud per a així coronar una acció romàntica llegendària com la que enfronta primer i després, les figures contrastades de Blanca i Saïd, no és estrany que hagi sobreviscut, en el poble, als silencis reticents dels moviments literaris, i vibri encara avui amb la puixança genial del dramaturg-poeta, o del poeta-dramaturg que, agraïts, hem tornat a aprendre a admirar i al patrici que no hem deixat mai d'estimar.

OCTAVI SALTOR

AMADEO CUADRADO PINTOR

Pintura Decorativa, Industrial,
Rótulos, Empapelados, etc.

Calle La Pesca, 43 - Tel. 31 47 60 de Palamós
San Antonio de Calonge (Gerona)

Bar-Pista «SAVOY»

TAPAS VARIADAS

General Mola, 8

PALAMOS

Calonge

Ha emplaçat el fotògraf a les vuit del vespre. Es vol fer un retrat per enviar-lo a casa seva. Quan plegui del treball es canviàrà de roba, es posarà la gavardina i s'emportàrà la bicicleta nova i flamant cap a l'estudi del retratista. Ja tindrà cura de que se li vegi la polsera que va comprar dissabte. La foto causarà impacte als pares i als germans. Veuran com ha prosperat en tres mesos que és fora del poble.

Arribà sense res més que la roba que el vestia. Buscà treball, com molts companys i s'aplaçà de manobre. Ara ja remena la paleta i porta el metre a la butxaca de darrera les calces.

Els primers moments van ser difícils. Quasi tot se li anava per la dispensa. Ara ja ha trobat un lloc, que amb pocs calés, menja, dorm i li renten la roba. Del que li sobra va comprant el més indispensable per a ser una persona decent. Després posarà els calés a la Caixa d'Estalvis. La seva illusió és comprar-se una moto i... té molts plans per a més endavant.

Companys de l'obra han fet venir a la família tan bon punt han trobat casa per a ficar-s'hi. Ell també té ganes de que els germans deixin els terrossos del poble i vin-guin cap ací. De treball en trobaran tant com vulguin, per alxò no han pas de patir.

Sent pel cafè i per la tasca, que molts paisans seus baladregen del que tenen i han deixat a la seva terra. Si tan bé hi estaven per què ho han deixat? Ell calla, no els vol contradir. Sap per experiència que el treball, almenys en el seu poble era escadusser i que mai tenia un ral a la butxaca. Ara no li falta un duro, clar que l'ha de suar, però allí també pencava i quan era a mitja setmana no tenia per a comprar tabac. Si el vegessin fumar ros i prendre un remenat cada dia!

Tenia una xicoteta al poble, i varen renyir perquè ell va voler marxar a provar fortuna. Si sabés escriure li enviaria una carta i li demanaria retornar a les relacions. Però li fa vergonya demanar a un altre que li faci quatre ratlles per dir aquestes coses. Té intenció, més endavant, d'anar a classes nocturnes per aprendre de llreta. Fa tanta falta!

De petit el van fer anar a engegar ovelles i a l'escola no hi va posar mai els peus. Era necessari que ell guayés quelcom per ajudar a la família, molt crescuda.

ÈPOQUES i FIGURES

Antonio, l'immigrant

puix el pare feia sols dos o tres jornals per setmana i els diumenges es gastava un grapat de pessetes del minso salari, a la taverna. Ell, si té mai criatures, les farà anar a l'escola com fan tots els pares de la vila.

Ha deixat, amb molt d'esforç, la beguda. Tampoc juga a cartes. Els diumenges va al cinema i treu el nas a la sala de ball. Quan sàpiga parlar català, hi entrarà. Té un complexe d'inferioritat per a moltes coses. Ha arribat a un nou món i s'hi ha d'anar integrant. No és pas que no en tingui ganes! Però tot vol els seus dies.

Ara, abans 'anar a veure el fotògraf, passarà per Correus i trametrà un gir postal a la seva mare. Serà poc, però es veurà la bona intenció i que no és camama que guanya moneda i que li en sobra alguna.

PERE CANER

HERRAMIENTAS
EFFECTOS NAVALES
BATERIA DE COCINA
OBJETOS PARA REGALO
CRISTAL - LOZA
PORCELANA
DROGAS - PINTURAS
INSECTICIDAS - VIDRIOS
MATERIAL ELÉCTRICO
RADIO - NEVERAS
MÁQUINAS COSER
WERTHEIM

Ferretería GATEURA

Otra vez Bell-lloc

Tengo ante mí un ejemplar de la revista «Sábado Gráfico» correspondiente al mes de noviembre, semana del ocho. Confieso mi estupor al leer en unos caracteres tipográficos bastante considerables el siguiente titular: «BELL-LLOC LA ERMITA POLEMICA DE PALAMOS» que precede a un artículo extenso y con bastante documentación gráfica firmado por Francisco Costa Torró. Recuerdo que el pasado verano y con ánimo de hacer un reportaje para un periódico de Barcelona sobre el mencionado tema, nos dirigimos mi amigo Albert y yo al cura párroco de San Juan para que nos informara sobre el tema. Fuimos bien recibidos y documentados ampliamente pero a la vez exhortados, por decirlo así, a que no publicásemos nada sobre el asunto. Se sobreentiende que Mo-sén Gumersindo tenía sus razones, nos las expuso y como que las consideramos positivamente válidas, de común acuerdo decidimos prescindir del material Bell-Lloc como reportaje a difundir en los medios de comunicación.

Nos explicaba, profundamente dolido, que la gente estaba completamente desencaminada en lo que a comprensión del mensaje del Evangelio se refiere. Quizás trascendiendo a nuestros niveles, pues de teólogos no tenemos nada, nos fue dando ejemplos palpables de como esta falta de comprensión se hacía patente en diferentes aspectos de la vida del pueblo. Se quejaba, y con razón, de que sólo se remueven los temas en determinadas coyunturas. Durante todo el año el caso permaneció tranquilo y sólo se tomaron medidas cuando estaba próxima la fecha de la romería. Muchos fueron los medios que tomaron entonces cartas sobre el asunto, sobre todo los de difusión, para después, pasada esta fecha, olvidarlos y dedicarse a remover asuntos en otras latitudes. Nos seguía diciendo que existían problemas mucho más complejos en el contexto municipal, de los que la gente se desentendía con una exasperante desidia y que por ello era completamente improcedente dedicar toda nuestra atención a una cosa por la que la población sólo tomaba interés una vez al año.

Aparte de otras razones meramente técnicas, esto fue lo que nos indujo a abstenernos de publicar nuestro artículo para de algún modo mostrar nuestra solidaridad con el cura párroco de San Juan. Con todo nos suministró una gran cantidad de interesante información que ambos desconocíamos y que agradecemos profundamente.

Ahora ya pasó todo, el invierno se echó encima. Vamos de cara a las Navidades y otras cosas ocupan nuestras preocupaciones. ¿No es así?

Por eso digo que me causa estupor y a la vez una impresión profundamente desagradable ver publicado el tema en un semanario del alcance de «Sábado Gráfico». No por cuestiones de querer limitar el «affaire» Bell-Lloc a un contexto restringido, pero sí por considerar éste como algo desenfocado desde un principio y totalmente fuera de lugar en la problemática actual del municipio. Debo añadir a ello que el reportaje de Costa está repleto de considerable mala uva y falso de coherencia informativa. Considero una experiencia totalmente incoherente intentar tomar de base un tema de alcance local para ir soltando paralelismos de carácter más o menos político o más bien lo que se puede mejor tildar como concesiones gratuitas a la galería. Como que las aseveraciones deben ir refrendadas de pruebas me permito reproducir unos fragmentos que considero las muestras más representativas:

«Interior de la capilla, reconstruida, que el capital protestante ha empleado en el culto *católico* a la Virgen de Bell-Lloc».

«En el Ampurdán los gozos de las ermitas parecen incompatibles con el himno de Riego».

«Pese a las oleadas sucesivas del turismo extranjero, las gentes de la Costa Brava y la de los «Xarnegos» superpuestos tienen un gran respeto por las cosas de la religión, especialmente cuando se encuentran enfermos o en apuros».

«Las fuerzas izquierdistas son grandes escondedoras de imágenes y personal religioso en las comarcas gerundenses».

«Palamós, ciudad de tradición gibelina, se encuentra con problemas de matices güelfos».

«Hace falta una solución salomónica que no parta al niño sino que se lo dé a la verdadera madre». Los subrayados son míos.

Lo mejor en estos casos es abstenerse de dar opiniones; cada uno en la intimidad de su hogar es ya más libre de sacar conclusiones y tomar partido.

Lo que sí podemos, por ahora, es expresar nuestro asombro e indignación.

PASCUAL MUÑOZ

TVE

«Raíces» es un programa que comenzó su andadura por la segunda cadena y que pasó tiempo atrás a la primera en virtud de su interés y méritos propios. Es cierto. Y además ocurre una cosa curiosa: cuando se lee en los periódicos la sinopsis del programa y éste, naturalmente, no se conoce, hay una primera intención de rechazo y se puede incluso comentar: ¡Otro rollo! Entonces se pierde interés por verlo pero una semana u otra se tiene que contemplar y entonces se buscan los próximos programas y se lamenta haber tenido una impresión falsa. Es un programa que atrae e impresiona porque se ven cosas increíbles. Increíbles pero ciertas, como decía alguien. Muy interesante y muy bien hecho. Felicidades.

El teatro sigue manteniendo una línea irregular con tendencia a la baja. Muy en su punto y bien elegida la obra de homenaje y recuerdo a ese actor del bien decir que se llamó Manuel Dicenta. Los versos parecían adquirir dimensiones de pesar por estar recitándolos quien ya no volverá a hacerlo más, siendo el mejor.

Es innegable y clara la diferencia tan enorme entre el «Señoras y Señores» de Quero y el de Lazarov. Uno el clasicismo y la tranquilidad; otro el nerviosismo y el futurismo. Pero, coincidencia desafortunada: la poca entidad de la mayor parte de los artistas. Unos por demasiado vistos y que ya no aportan nada nuevo, y otros por pertenecer a ese montón de mediocridades del que se ve que no pueden salir. Las dos versiones, no obstante, entretienen.

Muy interesante, en general, el programa «Este país» de Josep Melià. Los temas son actuales y vigentes y lo único que hay que lamentar es que muchos de ellos hay que dejarlos en el aire por no disponer de suficiente tiempo. Los dedicados a la contestación de la juventud y el coloquio entre los cuatro protagonistas del mismo, fueron un recreo para el espectador por lo que se dijo y como se dijo.

Los domingos son un contraste en el quehacer televisivo. Es cuando más horas está encendido el televisor y es cuando menos tiempo se mira y menos se interesa la gente por lo que en la pantalla acontece. Sólo allá a las siete y media empieza la cosa a ani-

marse. Tip y Coll primero y el fútbol después, congregan a la audiencia. Esperemos que se replantee el contenido de la programación dominical haciéndola menos acomodaticia y más interesante. ¿No debe siempre tener cabida en TV un programa del profesor Rodríguez de la Fuente?

El programa religioso de los lunes tiene poca grarra y poco interés. Las entrevistas y coloquios parecen preparados en preguntas y respuestas y seguro que no lo estarán. Todo tiene un ritmo de quietud y excesivas maneras y entonces, claro, falta la inquietud y el espacio se pierde en la indiferencia, que es lo peor que puede ocurrir en todos los órdenes de la vida.

El concurso, el nuevo y único concurso «¿Lo conoce usted?», ha botado su primer número con Camilo José Cela de protagonista. Y a fe que lo ha sido. Ameno, cáustico, irónico y siempre inteligente. Es pronto para establecer juicios acerca del programa pero puede ser entretenido. No en cuanto al concurso en sí ya que los que lo pasarán bien son los concursantes, pero sí en cuanto a los personajes que por él circulen. Pedro Ruiz, su presentador, demasiado envarado y sentado, esta primera vez.

Hasta la próxima.

R. M. R.

Paraules al vol

—Cal que sempre mirem bé els inconvenients, «les ventatges».

—També cal que facis ús del mot correcte: *els avantatges*.

—Dirien que faig el «tonto», si em posés aquest barret.

—En tot cas, si és que te'l poses, diran que fas el *beneit*.

—Té una madrastra «cruel» la filla d'en Fontcuberta.

—Has dit un terme incorrecte: cal que diguis que és *cruel*.

J. G. i C.

Cámara de Comercio e Industria de Gerona

EL EBRO Y EL TER

Entre los acuerdos adoptados por el Pleno, destaca el de adherirse al Plan Ebro por estimar que el mismo supone una equitativa distribución de las aguas de dicho río y que ha de comportar el que Gerona pueda reintegrarse de las del río Ter el máximo caudal que sea compatible con la rentabilidad del sistema.

ATENCION A LAS CARRETERAS

El Pleno dedicó especial atención a algunos temas carentes de la infraestructura viaria provincial, y acordó dirigirse al Ministerio de Obras Públicas con las peticiones siguientes:

Que sea modernizada la carretera 150, de Gerona a Ripoll por Bañolas y Olot.

Que se modernice y amplie el tramo Figueras-La Bisbal por Puente del Príncipe de la carretera C-252, y que pase a proyecto el anteproyecto ya aprobado del tramo Llansá-Port-Bou de la propia vía.

Que se produzca la adecuación de la carretera Vich-Ripoll-Puigcerdá a las exigencias del tráfico que ha de soportar.

Asimismo la Cámara acordó apoyar la iniciativa de las Diputaciones de Cataluña para que sea realidad la carretera de Lérida a Palamós por Manresa y Vich que revitalizaría las comarcas centrales menos desarrolladas de la región y descongestionaría el tráfico de Barcelona-capital.

EL ANCHO DE VIA

El Pleno acordó también dirigirse al Ministerio de Obras Públicas y a la Dirección de RENFE mostrando su satisfacción por la noticia de la instalación del ancho de vía internacional hasta Figueras.

LA SITUACION PORTUARIA

Después del informe elaborado por la Comisión de Infraestructura, la Cámara contempló una vez más el panorama de la situación portuaria gerundense y acordó insistir en el propósito de urgir la adecuación de un verdadero puerto provincial, con aprovechamiento máximo de las instalaciones que existen y de las posibilidades que se ofrecen en Palamós y Sant Feliu de Guíxols, todo ello sin rechazar la idea ni desestimar la posibilidad de establecer en el futuro, un puerto en la bahía de Rosas.

INFORME ECONOMICO

En el habitual examen de la situación económica, la Cámara constató que en el sector industrial conti-

núa el proceso contractivo, situándose la cartera de pedidos por debajo del nivel considerado normal. Esta situación venía produciéndose normalmente en el período estival, aunque pasado el mismo se iniciaba una reactivación considerable que en esta ocasión no se ha producido sino que, por el contrario, cada vez reviste caracteres más acusados la contracción en la producción y en la venta. Los stocks aumentan en algunas industrias y en otras siguen estacionarios gracias a la política económica adoptada por las empresas con el fin de no producir más (reducción de horas extra, pluses de actividad, etc.).

En las industrias de la construcción, completamente saturadas de productos fabricados, la recesión de los meses anteriores alcanza términos agobiantes. En el mejor de los casos se vende sólo un 40 por ciento de la producción, mientras que se produce una devolución del 50 por ciento de los efectos girados para cobro de los productos suministrados. De no paliararse la situación actual se prevén paros en la fabricación en el mes de diciembre. Hasta la fecha no hay desempleo, pero sí paro potencial por disminución de horas extras.

En cuanto al comercio, el volumen de ventas en la alimentación ha sido normal y con precios que tienden a estacionarse. Se ha notado la falta de aceite en el mercado al por mayor, por no servirlo las casas disrtibuidoras. En el comercio al por mayor de hierro ha habido una recesión en las ventas del orden del 40 por ciento. También se observa una franca disminución de ventas en el comercio al detall de vestido y tocado, electrodomésticos y objetos para regalo.

Relevo en el Gobierno Civil

Don Victorino Anguera Sansó cesó como Gobernador Civil de la provincia para ser nombrado para igual cargo en Asturias. En los cinco años de su mandato en el Gobierno Civil de Gerona, el señor Anguera ha desarrollado una intensa actividad en todos los aspectos de la problemática gerundense, con especial atención a la promoción turística, que durante ese período ha conocido un notable progreso en organización y acción colectiva. Deseamos al señor Anguera Sansó toda clase de satisfacciones en su nuevo cargo.

Ha sido nombrado Gobernador Civil de la provincia, don Daniel Regalado Aznar, que ocupaba igual cargo en Orense. Damos la bienvenida al señor Regalado, quien sin duda encontrará en todos los gerundenses la más decidida colaboración para todo cuanto tienda al bienestar y la prosperidad de la provincia.

Palamós en un mes

AYUNTAMIENTO

Resumen de los principales acuerdos tomados por la Corporación Municipal durante el mes de noviembre:

Pleno 15-XI

Con relación al proyecto de Estación Depuradora de Aguas residuales comprendido en el Plan de Infraestructura Sanitaria de la Costa Brava, la Corporación adopta el siguiente acuerdo: Ratificar sus compromisos para la ejecución de las obras del proyecto de Central de Bombeo, Impulsión y Estación Depuradora de Aguas Residuales, cuyo presupuesto ha sido fijado por la Dirección General de Obras Hidráulicas en 31.030.858 pesetas, y en consecuencia se compromete: 1º A la entrega gratuita a la Confederación Hidrográfica del Pirineo Oriental de todos los terrenos que hayan de ser ocupados temporal o definitivamente con las obras. 2º A abonar durante la ejecución de las obras y a medida que sean certificadas por la Dirección de las mismas, la cantidad que corresponda aportar a este Ayuntamiento, de acuerdo con el régimen económico que ha de regir para financiar su ejecución y que es el siguiente:

Subvención del Ministerio de O. P.	Ptas. 9.309.256
Anticipo del Ministerio de O. P.	6.206.172
Subvención de Planes Provinciales	2.395.788
Aportación Municipal	13.119.642
	31.030.858

3º A reintegrar al Estado, en 20 anualidades iguales, la cantidad por él anticipada. 4º A abonar los gastos de conservación e instalación y los que originen las visitas de inspección. 5º A figurar en sus presupuestos las cantidades precisas para atener a las obligaciones mencionadas.

22-XI

Aprobación inicial de los proyectos de Urbanización del Plan Parcial de Ordenación Urbana del sector Mas Grau d'es Grau, bajo determinadas condiciones.

30-XI

Solicitar del organismo competente el estado procesal del expediente de cambio de emplazamiento de la Estación Depuradora de Aguas Residuales.

— Solicitar del Consorcio de la Costa Brava sea declarada la prioridad del proyecto de traída de aguas del río Ter.

— Aprobación inicial del proyecto de terminación de la colectora de aguas del Pla y del Pedró y del proyecto actualizado del colector Rec del Molí incluido dentro del principal anteriormente expresado.

Comisión Municipal Permanente, 8-XI

Se desestima la reclamación interpuesta por don Luis Catalá Carreras sobre la altura del edificio en construcción situado en la carretera del Faro, 18, propiedad de Port Blau, S. A., por estar la altura ajustada al proyecto aprobado y éste dentro de las normas vigentes en aquel sector.

22-XI

Se deniega la licencia de obras para construir un edificio de 8 plantas en el solar-manzana de Av. Generalísimo, 81 (antes Casa Ribera), por no poder superar los edificios en aquel sector los 14 metros de altura sobre la rasante de la calle de mayor anchura. Se recuerda al interesado que si estima el edificio con entidad suficiente para ser considerado singular, puede solicitar el trámite reglamentario.

— Se conceden 7 licencias de obras para construir otras tantas casas en el Pla del Figuerar.

SALVAMENTO Y SOCORRISMO

Organizado por la Asamblea Local de la Cruz Roja, tuvo lugar un cursillo intensivo de salvamento y socorrismo, del 11 al 18 de noviembre, exclusivamente para los quintos de Palamós y Calonge que próximamente han de incorporarse a filas.

FESTIVAL PRO CRUZ ROJA

El martes 26 de noviembre se celebró en el Cine Arinco un festival a beneficio de la Cruz Roja, organizado por su Asamblea Local. Colaboraron el Ballet de Cristina Jiménez, el conjunto «Estels» de Palamós, el «Grup Alba» de La Bisbal, Miquel Costabella (primer premio del I Festival de la Cançó Marinera), Asunción Orri (primer premio del II Festival de la Cançó Marinera), el ilusionista Xevi y, como presentadores, dos miembros de La Gespa. Todos se hicieron aplaudir copiosamente por el público que llenaba algo más de un tercio de la sala. Todos actuaron desinteresadamente. El Cine Arinco fue también cedido gentilmente por la empresa propietaria. Durante el descanso, la Junta de la Asamblea Local procedió a la entrega de los títulos a los que habían seguido el curso de socorristismo y de placas como expresión de agradecimiento a todos los que, en una u otra forma, habían colaborado en el festival.

SEMANA LABORAL DE CINCO DIAS

En una reunión celebrada en la Cofradía de Pescadores hubo unanimidad a favor de la reducción de la semana de trabajo a cinco días, no saliendo a la mar los sábados. Ya hacía mucho tiempo que los sábados los pescadores de arrastre hacían una jornada reducida regresando a puerto a primeras horas de la tarde e incluso a mediodía.

UNA NUEVA UNIDAD PESQUERA

La flota de arrastre de Palamós se ha visto aumentada con una nueva unidad, la barca «Marc», construida en Bermeo (Vizcaya). Tiene 27 metros de eslora y 6,80 de manga y va equipada con un motor de 660 HP. Dicen que puede andar 12 nudos. Se acentúa cada día la tendencia a las barcas cada vez mayores y más rápidas. La pequeña barca de arrastre está destinada a desaparecer.

Relevo en la Ayudantía Militar de Marina

Don Antonio González Huix, Capitán de Corbeta de la RNA, tomó posesión de su nuevo cargo de Ayudante Militar de Marina de Palamós. Al darle nuestra cordial bienvenida, le deseamos una agradable estancia entre nosotros.

El señor González Huix releva a don Juan López-Cortijo y González-Aller que ocupaba el cargo desde agosto de 1973 y pasa ahora a otro destino en la Armada. Le acompañan nuestros mejores deseos.

Meteorología local

Un plácido Noviembre

Plácido y templado fue este mes de noviembre de 1974. Predominaron los días claros y soleados, con la mar y el aire en calma —cosa insólita en el ventoso Palamós— o con ligeras brisas, generalmente del tercer cuadrante, que se iniciaban ya muy entrado el día. Hubo neblinas matinales y unos pocos días con vientos flojos del primer cuadrante. En varias ocasiones se levantaron formaciones nubosas por el Norte, que se disolvieron sin consecuencias. Como corresponde a tales características del tiempo, las presiones barométricas se mantuvieron casi siempre por encima de los 760 mm., las temperaturas no bajaron de 10º C y las lluvias fueron prácticamente nulas. El pluviómetro registró 3,1 mm. (1 mm.=1 litro por m²) en todo el mes. En realidad es la lluvia de un solo día, el 15.

Bahía

Movimiento portuario habido en Palamós durante el mes de noviembre:

Jueves, 7. — La motonave chipriota *Pontos* descarga 711 toneladas de madera aserrada de Suecia. El mismo día la motonave *Cala Blanca* descarga 264 toneladas de rollizos de pino de Alcudia.

Lunes, 18. — Otra vez el *Cala Blanca* con 141 toneladas de la misma carga.

Miércoles, 20. — Llega el sueco *Scol Enterprise* con 1.100 toneladas de madera aserrada de Umea (Suecia).

Domingo, 24. — Tercera visita del *Cala Blanca*, esta vez con 267 toneladas también de pino de Alcudia en rollizos, y el noruego *Enid* con 729 toneladas de madera aserrada de Suecia.

En total, tres importaciones que suman 2.535 toneladas y 676 toneladas de cabotaje. Todo madera.

Teatre

”Aigües encantades”

de Joan Puig i Ferrater,
presentada pel
Grup Teatral LA GESPA

Casa Municipal “Villa de Palamós”

29 i 30 Novembre

Hem de situar-nos a principis de segle en un poble terrassà, víctima de secades persistents i endèmiques que malmeten les collites i porten misèria. El poble està dominat pel rector, que imposa una religió de novena i terror, i pel cacic Amat, home immobilista, aferrat als vells costums, fanàtic encegat, intolerant i autoritari. El poble els és submis i viu pobre i resignat. Hi ha, només, un petit grup d'anticlericals que pinten ben poc. El batlle també pinta poc, subjugat com està pel temible Amat. Aquest té un greu problema a casa seva: Cecília, la seva filla, que estudia a ciutat, porta aires de renovació, idees de llibertat i de lluita contra la ignorància i el fanatisme, que són un explosiu a casa del seu pare. Ella no es plega a la tirànica voluntat paterna. Entre pare i filla la mare es debat dolorosament entre la submissió a l'un i l'amor a l'altra. En aixecar-se el teló la noia desobeeix una vegada més el seu pare negant-se a anar a l'església on tot el poble està reunit per a implorar la pluja que posa fi a la llarga secada. L'arribada d'un foraster somou el poble. És enginyer i els explica que poden tenir tota l'aigua que vulguin, senzillament pouant-la dels Gorgs Encantats. Escandalitzats, el rector, l'Amat i tot el poble s'alcen contra aquell blasphem. Allò que proposa aquell home és un sacrilegi; les Aigües Encantades són sagrades, intocables des de que, anys enrera, la Verge s'hi aparegué a un pastor i li prometé protecció al poble. El foraster és apedregat i ferit. Cecília sap qui és, l'admira i prova d'unir-se amb ell, però també en surt nafrada. Abandona la casa paterna i se'n va a la ciutat on trobarà clima per aquelles idees de llibertat i de redempció social que alenen dintre seu. Al poble tot queda igual. El rector ha refermat el seu poder perquè ha plogut una mica. El cacic segueix inflexible. El mestre, pobre d'esperit i enamorat de Cecília, no s'ha mogut. Ell no té ales. La gent seguirà acceptant submissa la plaga de les secades. Tot segueix igual. Igual? Vet aquí que ara el batlle comença a pensar que potser el foraster té raó...

L'obra està construïda amb traça i l'autor sap provocar situacions tenses que tenen una innegable força dramàtica. Des del començament tenim la impressió que l'autor expressa les seves pròpies idees per boca de Cecília i del foraster i no es molesta en amagar les simpaties que lògicament sent per aquests dos personatges. En canvi, sembla que s'aplica a mostrar-nos els altres amb una asèptica imparcialitat, deixant-los dir i actuar i deixant que sigui el públic qui els jutgi. El primer acte és el més ben arrodonit. El segon ens semblà fluix i el parlament de l'enginyer d'una lamentable manca d'habilitat en l'exposició (és un home de carrera), amb divagacions que semblen fetes exprés per a tenir la multitud contra seu quan arribi, per fi, el moment de dir el que de veritat interessa. Ben entès que aquestes apreciacions es refereixen al text en si mateix, és dir que concerneixen l'autor, no l'actor. El tercer acte és perfectament coherent amb les situacions creades pels incidents, públics i familiars, i en acabar l'autor té l'encert de no voler arreglar res. El poble queda ancorat en els vells costums intocables, és cert, però també ho és que la commoció passada ha provocat una alliberació i ha encès una espurna d'esperança.

La interpretació fou molt reeixida, potser la millor interpretació, en conjunt, que ens ha ofert La Gespa. Si hem de donar-li un qualificatiu únic, diríem que fou una interpretació amb empenta. Cada u va posar-hi el seu esforç i el resultat fou satisfactori. Inclús la difícil escena de míting (recordi's la propensió al ridícul que tenen les escenes de multituds en el teatre) fou resolta amb remarcable encert. Interpretaren els personatges: Ramon Prats, Anna M.ª Català, Glòria Llavero, Carles Castelló, Enric Marsal, Fèlix Pérez, Joan Sánchez, Janine Gasull, Miquel Carós, Consol Tubert, Pere Casellas, Francesc Sánchez i Toni Llavero. Poble: Santi Caner, Miquel Monzonis, Santi Sierra, Joan Morera, Montse Esteve, Isabel Molinas, Lolita Rotllan, Maria Condom i Teresa Garcia Carós. Col·laboració i direcció: Angelina Carreras, Carles Sàbat, Francesc Subirós, Ramon Serra, Jesús Calm.

El públic fou molt elogiós.

P.S. — El dissabte i tant es fumà massa a l'escenari. Inclús alguna fumada de cigarret va resultar totalment inoportuna. I es fumà massa a la sala. Durant el tercer acte, l'aire era fum. Els fumadors han de reconèixer que no poden obligar els altres a respirar el seu fum usat. Els mateixos, posats a l'Arinco o al Carmen s'haurien abstingut de fumar. Per què a «la Cultura» els és permès?

B.

Cine

Gacetillas

UNA CRITICA QUE DEBE LEERSE SOBRE «SATÁN, MON AMOUR!» (THE MEPHISTO WALTZ). — «De todos los estrenos pascuales, *Satán, mon amour!* es la mejor película, y de largo. En pocas, poquímás ocasiones se ha conseguido crear tan intenso clima de «suspense» con un lenguaje cinematográfico sobrio que no se vale de ningún truco al uso. Digámoslo sin rodeos: *Satán, mon amour!* es, ante todo, una gran película y una de las mejores realizaciones que hemos visto del género de intriga.

Y hablamos de intriga en un sentido muy amplio, a todas luces insuficiente para reflejar con exactitud lo que es esta película, en la que predomina una atmósfera inquietante, mezcla de terror y expectación ante lo insólito. Es una película que debe ser vista; una película que reconcilia al crítico (que no tiene más remedio que tragárselo todo) con el cine; una película no sólo recomendable a los amantes del género de intriga o terror, sino a todo entusiasta del cine y al que, por supuesto, quiera pasar un rato entretenido. Seguro que no se aburre....»

J. S. SÁNCHEZ COSTA («El Noticiero Universal»)

PETER GRAVES. — Un as de la televisión, Peter Graves, intérprete de «Misión imposible», una de las más populares series, es el protagonista de *Un ejército de cinco hombres*, película ambientada en el México de 1914, cuando el general Huerta gobernaba con puño de hierro y la revolución se extendía por todo el país. Peter Graves, el estupendo actor, interpreta el papel de «El Holandés», personaje clave de la acción en que cinco aventureros se conciernen para llevar a cabo un golpe de mano que ha de ponerles en posesión de un tesoro destinado en principio a financiar la revolución. La acción de estos cinco aventureros y sus particulares puntos de vista acerca del botín perseguido es el tema de la nueva y escalofriante producción dirigida por Don Taylor. Otros intérpretes del film son: James Daly, Bud Spencer, Tetsuro Tamba y Nino Castelnuovo.

CADA NOVIA, UNA VICTIMA. — Para John Harrington, cada novia era una víctima en potencia de su obsesiva manía criminal. ¿Por qué mataba John

Harrington, y precisamente a las novias? La apasionante historia de esta sucesión de crímenes está relatada en la nueva película *Un hacha para la luna de miel*, una genial realización de Mario Bava que plantea un curioso caso de paranoia resultante de un hecho acaecido en la infancia del protagonista.

Ambientada en el mundo de la moda, con sumptuosos escenarios y un sugestivo despliegue de mujeres guapas, *Un hacha para la luna de miel* constituye una singular muestra del cine de «suspense».

Un reparto internacional, en el que sobresalen Stephen Forsyth, Dagmar Lassander, Laura Betti, Gerard Tichy y nuestro Jesús Puente, incorpora los personajes de esta extraña y curiosa película, cuyo estreno es inminente.

RODAJE DE LA PELICULA «SIETE CHACALES».

— Este mismo mes dará comienzo en Jerez de la Frontera el rodaje de la película *Siete chacales*, según ha declarado el director del film, José Luis Madrid.

La película estará basada en la historia de «Los Siete Niños de Ecija», en versión más realista que las ofrecidas hasta ahora sobre este tema, según afirmó el señor Madrid. Será producida conjuntamente por Francisco Castillo y el propio José Luis Madrid, rodándose en su totalidad en escenarios naturales de Jerez de la Frontera y la Serranía de Ronda.

La película es posible que sea protagonizada por Franco Neri y Chris Mitchum y la actriz Patricia Lorán.

El presupuesto de esta producción rebasa la cifra de veinticinco millones de pesetas.

PETER O'TOOLE. — El actor Peter O'Toole, que bien podría llamarse el «hombre de las mil caras», es protagonista de la película *Brotherly love* (No todo es hermoso), y tiene por compañera a Susannah York. El film ha sido rodado en Irlanda y Escocia porque la narración es local y requería determinados paisajes de aquellas campañas, cuya vegetación no admite imitaciones. El argumento se basa en la comedia original de James Kennaway que también ha escrito el guión.

En una escena de este film se oye la voz del que fue famoso «crooner» inglés Al Bowley, que triunfó en los años 30 y murió mientras cantaba en el club nocturno de Londres «Café de París» a consecuencia de un bombardeo aéreo durante la segunda guerra mundial. La escena del film donde se escucha a Bowley es bastante tempestuosa entre Peter O'Toole y Susannah York, y la canción es «Love is the Sweetest Thing» (El amor es lo más dulce), una de las que hizo famosas.

JUAN SOLER PARETAS

Construcción de Maquinaria - Especialidad en la del corcho

Calvo Sotelo, 7 - Tel. 31 40 83 - PALAMÓS

FOTO AMATEUR

Revelado - Copias - Ampliaciones

Concesionario de las mejores marcas - Laboratorio para el aficionado

Mayor, 6 - PALAMÓS

Otro detalle gracioso en esta película es la presencia de un ternerito de tres días que interviene también en una escena entre Peter O'Toole y Susannah York. En el reparto de *Brotherly love* figuran Michael Craig, Harry Andrés y Cyril Cusack, dirigidos por J. Lee Thompson.

«JEREMY», NUEVO «LOVE STORY». — Últimos estrenos en Nueva York: *Jeremy*, de Arthur Barron, con Robert Benson y Glynys O'Connors. Se trata de una «love story» entre dos jóvenes de la clase media, un joven violinista judío y una joven bailarina; su problemática consiste no sólo en unirse y vivir juntos, sino en triunfar también juntos en el arte.

La crítica en general ha sido favorable para *Jeremy*.

PETER O'TOOLE SUSTITUYE A ROBERT MITCHUM. — El productor cinematográfico Otto Preminger ha contratado al actor británico Peter O'Toole para que protagonice el film *Rosebud*, después de que Robert Mitchum «abandonara la filmación, contraviniendo el contrato», manifestó un portavoz del citado productor.

Los exteriores de la película, acerca del secuestro de cinco bellas muchachas llevado a cabo por terroristas, han comenzado a rodarse en la Isla Rosa (Córcega). O'Toole comenzará su trabajo inmediatamente, añadió el portavoz.

Intervienen también en esta película los actores Cliff Gorman, Claude Dauphin, Raf Vallone y Adrienne Corri. El film está basado en una novela de Paul Bonnecarerre y Joan Hemingway, nieta de Ernest Hemingway. El portavoz rehusó dar detalles acerca de por qué abandonó Robert Mitchum la filmación de esta película.

LA CONSTANTE «CENICIENTA». — Algunos recordarán *La Zapatilla de Cristal*, con las estrellas Leslie Caron y Michael Wilding, presentado bajo un nuevo y clásico aspecto que convirtió el famoso cuento en un delicioso idilio. Ahora este film pasa a la televisión y los números espectaculares como el del famoso ballet de Roland Petit de París y otros añaden extraordinario brillo al film. El baile final o sea el momento culminante de la película, que figura se celebra en el palacio donde mora el príncipe, es uno de los escenarios más lujosos que se han visto en la pantalla. Además de los dos protagonistas actúan en esta película Keenan Wynn, Estelle Winwood, Elsa Lanchester y Barry Jones. Este film se presentará en la pequeña pantalla en dos episodios.

RODAJE EN MADRID DE «TOCATA Y FUGA DE LOLITA». — En Madrid se viene rodando estos días la película española *Tocata y fuga de Lolita*, con guión de J. L. Dibildos y Antonio Drove, los cuales serán también los productores de la cinta. La historia argumental, según los guionistas, es la historia de dos generaciones a través de un padre y una hija. La dirección del film correrá exclusivamente a cargo de Antonio Drove.

La principal figura del film, Lolita, la encarna Amparo Muñoz, «Miss España», la cual debutó, no hace mucho, en un breve papel, por iniciativa de Drove, en «Vida conyugal sana». En vista de la desenvoltura con que cumplió su misión, se ha pensado en ella para un empeño artístico de mayor ambición y más brillantez. Además de Amparo Muñoz participan en el reparto Arturo Fernández, Pauline Challenor, Paco Algara, Laly Soldevila, Enriqueta Carballleira, Manuel Alexandre y María Luisa Merlo.

Pauline Challenor trabaja por tercera vez en España. Primero lo hizo en *La Residencia* de Ibáñez Serrador. Luego incorporó el principal personaje femenino en *El último viaje*, de José Antonio de la Loma.

J. G. G.

Hijo de Julio Matas

Consignatario de Buques   Estiba y desestiba

AGENTES DE:

Cía. Española de Navegación Mma.

Suardiaz

Naviera Condal, S. A.

American Isbrandtsen Liner

Fabre Lines

Mac Andrews

Naviera Mallorquina, S. A.

Plaza Catifa, s / n.

Teléfonos 31 41 34 y 31 44 81

Telegramas «MATAS»

PALAMÓS

CALZADOS

C. SARQUELLA

ULTIMAS NOVEDADES

Iglesia, 5

PALAMÓS

VENTANAL DE LA CARIDAD

Dirigido por Cáritas Diocesana-Gerona
c/ Fco. Ciurana, 10 - Teléfono 20 49 80

El VENTANAL DE LA CARIDAD, en su última publicación del corriente año, desea a todos nuestros queridos lectores, unas Felices Navidades.

Terminamos el año con la satisfacción de haber podido atender todas las demandas de ayudas que llegaron a este Ventanal. Sin publicarlos hemos podido resolver los números: 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662 y 663. Seguimos confiando en la generosidad de nuestros donantes para los que todavía esperan. A todos, MUCHAS GRACIAS.

Núm. 648.—Ptas. 759 necesita para libros escolares una niña de familia numerosa.

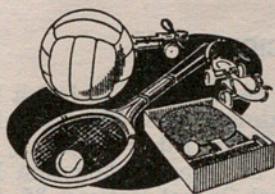
Núm. 649.—Cabeza de familia accidentado sin Seguridad Social, viviendo de jornal esposa, con tres hijos, necesitan Ptas. 4.000 para primeras necesidades.

Núm. 650.—Matrimonio anciano, él enfermo desde hace tres años, sin Seguridad Social, necesitan para atrasos de alquiler pesetas 3.000.

Núm. 651.—835 pesetas para libros escolares, necesita familia numerosa.

Núm. 652.—Cabeza de familia accidentado, con tres hijos menores, uno de ellos subnormal, necesitan 5.000 pesetas.

Núm. 653.—Enfermedad incurable niña 13 años obliga a familia realizar gastos extraordinarios. Necesitan 10.000 pesetas.

SPORTS LUZURIAGA

Armería LAURA MATEU

López Puigcerver, 1 PALAMÓS Teléfono 31 45 98

Equipos completos para todos los deportes

- Atletismo*
- Foot-ball*
- Boxeo*
- Hockey*
- Baloncesto*
- Balonmano*
- Tenis*
- Montaña*
- Camping*
- Pesca submarina*
- Aparatos para gimnasia*

Artículos de Caza de Alta Calidad

Nacionales y de Importación:

Escopetas finas

Armas automáticas - superligeras

Carabinas

Cartuchos

para caza

y tiro

COL·LECCIÓ DE PROBLEMES DE MOTS ENCREUATS

per N.M.B

PROBLEMA N.º 14

S'han de pintar sis quadrets: 5-A, 4-B, 7-C, 3-E, 6-F i 3-F

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
A									
B									
C									
D									
E									
F									
G									

HORITZONTALS. — A: Val més menjar poc i fer-ho bé. Ximple. — B: Diari madrileny. Novella de Prudenci Bertrana en la que explica les memòries d'un metge filòsof que hom creu amb força fonament que eren les del seu amic Didac Ruiz. Menys que RES. — C: Llagues petites. — D: Orfeó palamós que fou fundat l'any 1914 i que va estrenar en el Teatre Carmen l'òpera «Retorn» sobre un llibret de Miquel Roger i Crosa. — E: Un sis-cents del temps dels romans. Al revés, no. Heus ací una flor tan singular que girada d'esquena sembla un riu galleg. — F: Expressió molt corrent entre els qui es claven els dits en una porta. Endreçat, net, pulcre... — G: Plena de roques.

VERTICALS. — 1: No és gaire convenient tenir-lo de ric, quan es té la butxaca de pobre. — 2: Cerimònia de purificar el calze i rentar-se els dits el sacerdot en la missa. — 3: Arbre americà, de la família de les crisobalanàcies amb els fruits comestibles de la grandària d'una pruna i color variable. N'hi ha una de trencada, però aquesta no ho és pas. — 4: Si va davant d'una paraula, té el mateix so que una de doble posada entre vocals. Herba menuda i espessa que cobreix la terra. — 5: El dia sis d'aquest mes, va venir l'Orfeó Català a Palamós. — 6: És el nom de pila del senyor Clarasó i del senyor Coward, el famós autor de «Un espíritu burlón». Heus ací un diàgraf que quan s'escau darrera d'una paraula fa caure en el ridícol el més pintat dels locutors de la T.V.E. — 7: Punt cardinal. Famosa llei, segons la qual el delinqüent ha de sofrir una pena igual a la del mal que ha ocasionat. És allò que els castellans en diuen «Ojo por ojo y diente por diente». — 8: Confiança que inspira la solvència d'algú, en plural. — 9: Al revés, mereix aquest qualificatiu el qui mata algú amb premeditació i traïdoria.

SOLUCIÓ AL PROBLEMA NÚMERO 14

A: Karamavoz. — B: Operadora. — C: Kant. Idem. — D: Guardis. — E: Màgia. Ato. — F: Ovari. Cec. — G: Latent. Si.

La vida en Palamós

Registro Civil

Movimiento demográfico del mes de Noviembre.

NACIMIENTOS

Día 7, Maribel Durán García, Día 16, Víctor Romero Faya. Día 19, Mara Jesús Illa García. Día 20, Salvador Aixarch Gironella; Silvia Florensa Nadal. Día 22, Alberto Buxeda García. Día 23, Gemma Arxer Gasull; Mónica Arjona Llauradó. Día 25, Francisco Alberola Osete. Día 26, M.ª del Carmen García Torrent. Día 27, Natalia Simó Fontdevila; Carlos Alcalá Lladó. Día 30, José Ávalos Guijo.

MATRIMONIOS

Día 3, José Lerena España con Manuel Rocha Garrido. Día 8, Salvador García Calderón con Natividad Pérez Escribano. Día 9, José Martínez Andrés con María Luisa Esteve Pastó; Julián Sáez Fernández con María Angela Cugat Cots. Día 11, José Torroella Saballs con Margarita Viñals Salomó. Día 16, César Roberto Romeo Esquiero con Isabel Martín Trabalón. Día 21, Francisco Muriana Sabundio con Isabel Sabundio Ortega.

DEFUNCIONES

Día 5, Luis Collell Balot, 54 años. Día 6, Luisa Rocca Pagés, 74. Día 7, Rosa Dalmau Rius, 64. Día 8, Enriqueta Mulá Marich, 95; Pilar Ribot Reixach, 77. Día 11, José Pomés Rubau, 66. Día 14, Angelina Rocas Rocas, 75. Día 16, Manuel Quixal Batiste, 85. Día 18, Juan Casas Vila, 89. Día 22, José Vendrell Reig, 64. Día 22, José Vandrell Reig, 64. Día 25, Ana Cubero García, 84. Día 27, M.ª Desamparada Poveda Ramos, 83. Día 30, Aurelia Rodríguez Lozano, 78; Antonia Rebull Llambrich, 26.

Marmolistería PALAMÓS

Jorge Falgueras Buscaróns

ESPECIALIDAD EN LÁPIDAS CEMENTERIO,
APLACADOS, FACHADAS, COCINAS, ESCALERAS,
MOSTRADORES Y BORDILLOS JARDINERÍA

Calle Balmes, s/n.

PALAMÓS (Girona)

ENCARGOS

Transportes Segués

PALAMÓS a BARCELONA y viceversa

RECOGIDAS:

BARCELONA

PUJADAS, 46
JUAN DE AUSTRIA, 80   }
TEL. 226-98-16   CHAFLAN

Recogidas en PALAMÓS

Tauler Serviá, 9 - Teléfono 31 41 40

EMILIO MATÓ

Suministros para la Construcción
y Decoración

Muebles Cocina

Sanitario

Azulejos

Terrazo

Fibrocemento

Carretera de Gerona, 72

Teléfono 31 40 82

PALAMÓS

ASCENSORES

MONTACARGAS

Enrique Cardellach y H^{ijo} S.A

INGENIEROS INDUSTRIALES

SUCURSALES:

GERONA

Plaza Catedral, 1
Tel. 20.32.33

TARRAGONA

Calle Rebollo, 15
Tel. 20.70.46

OFICINAS:

Calle Casanova, 27
Tel. 254.50.08 (5 líneas)

BARCELONA - 11

Fábrica en BADALONA:

Calle Baldomero Solá, 64
Tel. 380.08.44
Tel. 380.33.19

Servicio Técnico en PALAMÓS: Calle José Antonio, n.º 1 - Tel. 31 54 62

Pintor

Decorador

José Orihuela

Carretera de Gerona, 75   Teléfono 31 41 96
Palamós

TRANSPORTES

Vda. de D. Oliver

CALLE ANCHA, 2 Y 4 - TELÉFONO 31 44 46
PALAMÓS

Playa de Aro - Calonge y San Antonio de Calonge

PALAFRUGELL

Calle Caballers, 23 - Teléfono 30 01 39

Llafranch - Calella - Tamarit - Bagur

BARCELONA

Calle de Aragón, 386 - Teléfono 2258150

GERONA

Norte, 18 - Teléfono 20 35 44

SAN FELIU DE GUIXOLS

Calle Mayor, 40 - Teléfono 32 02 75

Félix Ribera e Hijos

Consignatarios de buques

Agentes de Aduanas

A G E N T E S D E

YBARRA Y Cía. - NAVIERA AZNAR

KELLER LINE - ITALIA

E. N. ELCANO

D. G. NEPTUN - NEASA

SVENSKA LLOYD - ROB SLOMAN

MONTSHIP LINES - CAPO LINE

Avda. Gral. Franco, 89

P A L A M Ó S

Teléfono 31 44 00

Telegramas "FRIBERA"

Compañía General de Carbones, S. A.

DELEGACIÓN DE PALAMÓS

HULLAS, ANTRACITAS, COQUES
Y LIGNITOS PARA
INDUSTRIAS, CALEFACCIONES
Y USOS DOMÉSTICOS

O F I C I N A S :

Pagés Ortiz, 73

Teléfonos 31 44 71

31 44 98

A L M A C E N E S :

Carretera Faro, 5

P-1974-11. n101
12

Electricidad * Lampistería

R O G L A N S

PALAFRUGELL

Armstrong

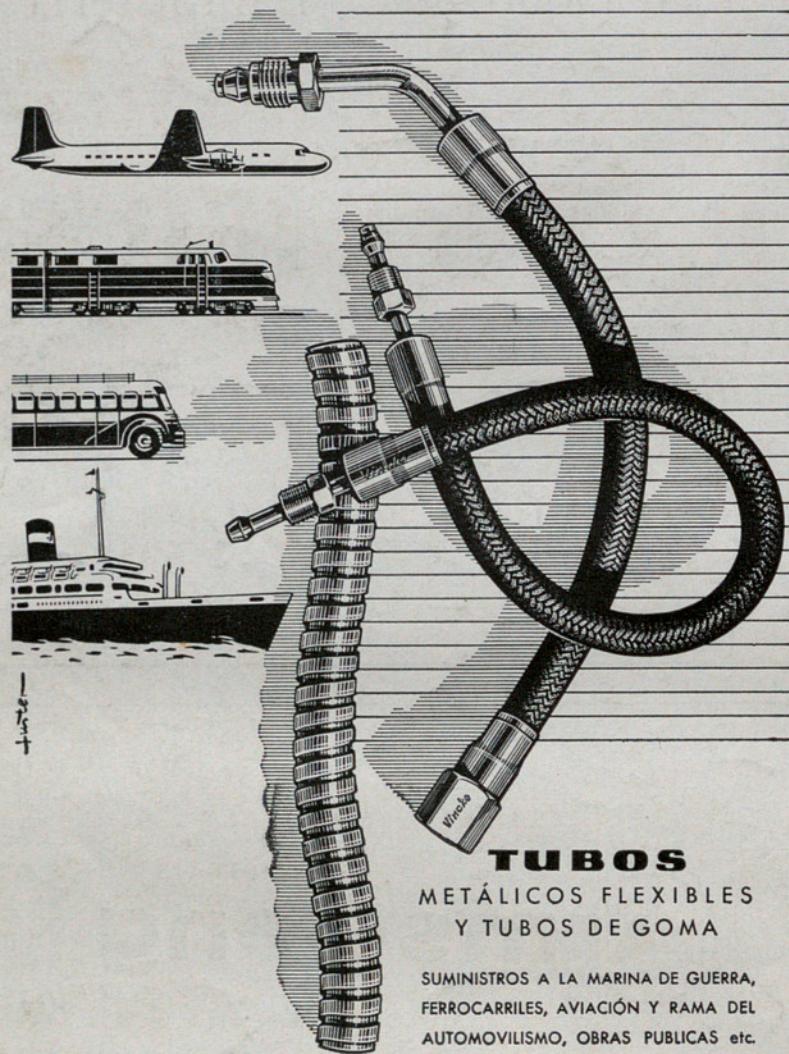
CORK ESPAÑA, S. A.

TODOS LOS PRODUCTOS DEL CORCHO

PALAMÓS

P.1974.11.1101

12

TUBOS

METÁLICOS FLEXIBLES
Y TUBOS DE GOMA

SUMINISTROS A LA MARINA DE GUERRA,
FERROCARRILES, AVIACIÓN Y RAMA DEL
AUTOMOVILISMO, OBRAS PÚBLICAS etc.

Vincke PALAMÓS